

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 3, 2024

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2024:328](#) 12-03-2024

Werkgeefster ACS valt niet onder werkingssfeer metaal en techniek

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:1809](#) 12-03-2024

Man mocht er niet op vertrouwen dat vrouw had afgezien van pensioenverevening

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:1695](#) 08-03-2024

Ontslag vakmanager door gemeente: billijke vergoeding na verstoorde arbeidsverhouding

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:489](#) 05-03-2024

Verdeling gemeenschap na echtscheiding: woningen en verevening pensioen

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:1531](#) 29-02-2024

Ernstig verwijtbaar ontslag boekhandel: billijke vergoeding

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:91](#) 16-01-2024

Wanprestatie door werkgever DLA bij streefregeling: aanvullende financiering pensioen van advocaat vereist

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:1283](#) 20-03-2024

Ontbinding arbeidsovereenkomst wegens langdurige arbeidsongeschiktheid ernstig verwijtbaar: billijke vergoeding

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:1595](#) 13-03-2024

Verdeling gemeenschap: verevening pensioen man en afstand

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:2127](#) 01-03-2024

Werkgeversdeel pensioenpremie is geen loon en hoeft niet als niet-genoten vakantie-uren te worden uitbetaald

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:3795](#) 23-02-2024

Verzoek tot verhoging militair arbeidsongeschiktheidspensioen mocht worden afgewezen

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:3797](#) 23-02-2024

Geen verhoging militair arbeidsongeschiktheidspensioen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:1343](#) 20-02-2024

Werkgever bij verstek veroordeeld tot loondoorbetaling en aanmelding bij PFZW

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:1785](#) 15-02-2024

Werkgever wordt bij verstek veroordeeld tot loonbetaling, aanmelding bij pensioenuitvoerder en premiebetaling

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:1373](#) 11-01-2024

Afwikkeling periodiek verrekenbeding na echtscheiding en verevening

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:40](#) 10-01-2024

Werkgever moet wegens te late premiebetaling buitengerechtelijke incassokosten en rente betalen aan bedrijfstakpensioenfonds

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:11684](#) 22-11-2023

Veroordeling tot betaling van pensioentermijnen in het kader van pensioenverrekening na echtscheiding

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBMAA:2006:3654](#) 12-07-2006

Ex heeft op grond van Boon/Van Loon recht op helft indexatie ouderdomspensioen

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2024:377](#) 28-02-2024

Geen toekenning militair arbeidsongeschiktheidspensioen wegens PTSS

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2024:29](#) 28-02-2024

Verdeling huwelijksgemeenschap: nadere stukken over woning, auto, schulden en pensioen vereist

RECHTSPRAAK

Verdeling huwelijksgemeenschap: nadere stukken over woning, auto, schulden en pensioen vereist

Verdeling huwelijksgemeenschap na echtscheiding. Het gerecht bepaalt dat partijen gezamenlijk opdracht geven aan een taxateur en een makelaar teneinde de waarde van de woning te bepalen. De man zal dit taxatierapport bij akte in het geding moeten brengen, tezamen met de facturen van de taxateur en makelaar en betalingsbewijzen daarvan.

Bij diezelfde akte dient de man stukken over te leggen met betrekking tot de aankoop en betaling van de auto, alsmede de facturen en betaalbewijzen van de gestelde, door hem betaalde (gemeenschaps)schulden. Tevens dient de man bij die akte een bankafschrift of ander stuk over te leggen waaruit het saldo per peildatum van zijn Nederlandse spaarrekening bij de ING Bank blijkt en de stukken met betrekking tot zijn pensioen. De zaak zal voor akte overlegging van voormelde stukken door de man worden verwezen naar de rol.

Tot de huwelijksgoederengemeenschap behoort een perceel eigendomsgrond met opstallen, gelegen te [adres] (hierna: de woning). Ter comparitie is gebleken dat de woning bestaat uit (onder meer) de woning zelf, met daaraan verbonden een appartement. De vrouw verblijft met de dochter van partijen in de woning en de man verblijft in het appartement.

In beginsel zal de woning aan de man worden toegedeeld. Teneinde de waarde te bepalen waartegen de toedeling zal plaatsvinden, dient de huidige onderhandse verkoopwaarde te worden bepaald. Ter zitting is besproken dat partijen gezamenlijk, via hun gemachtigden, opdracht zullen geven aan de taxateur. Deze taxateur dient de onderhandse verkoopwaarde van de woning per datum van zijn taxatie te bepalen. De taxateur zal zich daarbij moeten laten

adviseren door de makelaar, werkzaam bij Century 21 makelaars te Aruba, waarbij deze makelaar met name dient aan te geven of zijns inziens sprake is van een waardevermindering vanwege de door de man gestelde overlast door de burens en zo ja, hoe dit zich in de waarde vertaalt. De taxateur zal de opmerkingen/adviezen van de makelaar duidelijk kenbaar in zijn taxatie moeten benoemen en moeten motiveren waarom en in hoeverre hij daarmee bij het bepalen van de waarde wel of geen rekening heeft gehouden. Zoals besproken zullen partijen eveneens gezamenlijk, via hun gemachtigden, opdracht geven aan deze makelaar. De kosten van de taxateur en makelaar zullen vooralsnog door de man worden voldaan. Bij eindbeslissing in deze zaak worden deze kosten tussen partijen verrekend. De man dient de facturen van de taxateur en de makelaar tezamen met betalingsbewijzen, gelijktijdig met het taxatierapport, in het geding te brengen.

Nadat de waarde van de woning is bepaald, zal moeten worden bezien of de man de toedeling aan hem van de woning tegen deze waarde kan financieren. De man heeft stukken overgelegd waaruit blijkt dat dit mogelijk zou moeten zijn. Indien dit alsnog niet mogelijk blijkt, zal de woning aan een derde moeten worden verkocht.

Per februari 2024 rust op de woning nog een hypothecaire geldlening van Afl. 82.788,39. Deze lening dient in beginsel door beide partijen gelijkelijk te worden gedragen. Tijdens de comparitie van partijen is echter gebleken dat de man de lening na de peildatum met Afl. 65.000 heeft verhoogd ten behoeve van de financiering van de aankoop door hem van de auto van het merk [auto merk] (hierna: de auto MERK). Verder zijn volgens de man met een deel van dit extra geleende bedrag (in de huwelijksgoederengemeenschap vallende) schulden van partijen afgelost. Indien dit zo is, dient voor dit deel de verhoging van de hypothecaire geldlening ten laste van beide partijen gezamenlijk te komen. Voor het overige is de verhoging voor rekening van de man, nu dit slechts aan hem ten goede is gekomen. De man zal in de gelegenheid worden gesteld om stukken in het geding te brengen waaruit de koopsom en betaling van de [auto MERK] blijken, alsmede de facturen en betaalbewijzen van de volgens de man betaalde schulden van partijen.

Op het moment van de toedeling van de woning aan de man of de levering na verkoop van de woning aan een derde, zal de dan openstaande grondbelasting door beide partijen gezamenlijk, voor gelijke delen, moeten worden voldaan.

Ter comparitie heeft de man zich op het standpunt gesteld dat de inboedel van de woning aan de vrouw kan worden toegedeeld, zonder nadere verrekening. Daarom zal bij eindvonnis aldus worden beslist. Tussen partijen is verder niet in geschil dat de inboedel van het appartement na de peildatum door de man is gekocht en dat deze inboedel daarom alleen aan hem toebehoort en niet voor verdeling in aanmerking komt.

Zoals tijdens de comparitie besproken, zal de man een bankafschrift van zijn Nederlandse ING-spaarrekening dienen over te leggen met daarop het saldo per peildatum (dus het saldo per 19 augustus 2014) of een schrijven van deze bank waaruit dit saldo blijkt. Dit saldo zal tussen partijen moeten worden verdeeld.

Voor wat betreft de overige bankrekeningen van partijen is niet in geschil dat de saldi van deze bankrekeningen moeten worden geacht te zijn verdeeld.

In het tussenvonnis van 23 november 2023 is vastgesteld dat ook de [auto MERK] tot de huwelijksgoederengemeenschap behoort. Zoals volgt uit hetgeen hiervoor ten aanzien van de hypothecaire geldlening is overwogen en zoals tijdens de comparitie is gebleken, is deze auto eerst na de echtscheiding door de man gekocht. De [auto MERK] maakt daarom geen deel uit van de te verdelen huwelijksgoederengemeenschap.

Dit brengt mee dat op de in het tussenvonnis bepaalde wijze van verdeling van de auto's moet worden teruggekomen. De [auto merk 2] zal tegen een waarde van Afl. 9.000 aan de vrouw worden toegedeeld, onder de verplichting om bij wege van overbedelingsvergoeding Afl. 4.500 aan de man te voldoen.

Voor wat betreft de [auto merk 3] verschillen partijen van mening over wie het bezit van deze auto had en wie deze auto heeft verkocht. Volgens de vrouw heeft de man de auto na de peildatum verkocht en heeft hij de verkoopopbrengst niet met haar gedeeld. De man stelt op zijn beurt dat de vrouw de auto heeft verkocht en dat zij de helft van de verkoopopbrengst al aan de man heeft gegeven. Gelet op deze tegenover elkaar staande verklaringen en nu geen van partijen (ondanks daartoe in de gelegenheid te zijn gesteld) stukken heeft overgelegd of concrete (voor bewijs vatbare) feiten en/of omstandigheden heeft gesteld die steun bieden aan hun respectievelijke stellingen, is niet vast te stellen wie van partijen het gelijk aan zijn zijde heeft. Dat ter zake van deze auto nog moet worden verdeeld of verrekend kan daarom niet worden gezegd.

Blijkens de door de man overgelegde stukken heeft hij bij het Pension Fund Tourism Sector Aruba per peildatum een bedrag van Afl. 21.094,25 aan pensioen opgebouwd. De vrouw komt hiervan de helft toe. Zoals ter comparitie met partijen besproken, zal de man het pensioenfonds benaderen teneinde te bewerkstelligen dat het aan de vrouw toekomende deel te zijner tijd direct aan haar zal worden uitgekeerd. De man zal stukken dienen over te leggen waaruit een dergelijk verzoek blijkt, alsmede de reactie hierop van het pensioenfonds.

Tevens blijkt uit de overgelegde stukken dat de man vanaf 2011 pensioen heeft opgebouwd bij Guardian Group. De man zal, nu dit voor het Gerecht uit de reeds overgelegde stukken onvoldoende blijkt, stukken over moeten leggen waaruit volgt welk pensioenbedrag hij daar

tot en met 19 augustus 2014 heeft opgebouwd. Ook hier zal de man het pensioenfonds moeten benaderen teneinde te bewerkstelligen dat het van dit pensioen aan de vrouw toekomende deel bij uitkering direct aan de vrouw wordt voldaan en stukken over moeten leggen waaruit een dergelijk verzoek en de reactie daarop blijkt.

Indien en voor zover het pensioen bij Guardian Group (toch) onderdeel uitmaakt van het bij het Pension Fund Tourism Sector Aruba opgebouwde pensioen, zal de man stukken over moeten leggen waaruit dit genoegzaam blijkt.

Vast staat dat per peildatum een drietal schulden van partijen aan de vader van de man bestaat: een restantbedrag van Afl. 41.512,40 ter zake van een lening uit 1999, Afl. 23.268 ter zake van een lening uit 2006 en Afl. 22.500 ter zake van een lening uit 2012. In totaal betreft het Afl. 87.280,40. In het kader van de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap zal worden bepaald dat de man deze schulden in de onderlinge verhouding tussen partijen dient te dragen en dat de vrouw ter zake van deze schulden een bedrag van in totaal Afl. 43.640,20 aan de man dient te voldoen.

Voor wat betreft de schuld aan de CMB is ter comparitie gebleken dat deze schuld op de peildatum Afl. 17.431 bedroeg en dat deze lening na de peildatum geheel door de man is afgelost. De vrouw is daarom gehouden ter zake van deze lening een bedrag van Afl. 8.715,50 aan de man te betalen.

Vast staat dat de man sinds de peildatum alle hypothecaire lasten heeft voldaan. Deze lasten bestaan uit een rentedeel, aflossing en verzekering. Blijkens de door de man overgelegde stukken, waarvan namens de vrouw tijdens de comparitie desgevraagd is bevestigd dat deze als uitgangspunt kunnen gelden, heeft de man in de periode van september 2014 tot en met januari 2024 ter zake van de rente een bedrag van in totaal Afl. 70.907,69 betaald, een bedrag van in totaal Afl. 100.447,76 aan aflossing en een bedrag van in totaal Afl. 16.734 ter zake van de verzekering. Omdat deze door de man betaalde lasten eigenaarslasten zijn en nu ook de vrouw in de woning woont, dient de vrouw de helft van deze bedragen aan de man te vergoeden. Dit betreft een bedrag van in totaal Afl. 94.044,72.

Ook voor wat betreft de door de man na januari 2024 betaalde hypotheeklasten geldt dat de vrouw is gehouden (al dan niet bij toedeling van de woning aan de man of bij levering van de woning aan een derde) de helft daarvan aan de man terug te betalen.

Verder dient de vrouw volgens de man aan hem (terug) te betalen de helft van alle lasten die hij vanaf de echtscheiding voor de vrouw is blijven betalen. Blijkens het als nadere productie 5 overgelegde overzicht van de man gaat het om door hem betaalde kosten voor de inboedelverzekering, ELMAR (elektriciteit), WEB (water), SETAR (telefoon) en het sparen

voor de studie van de kinderen van in totaal Afl. 113.382,08. Blijkens de tijdens de comparitie door de man gegeven toelichting betreft dit bedrag de kosten voor de man, de vrouw en hun beider kinderen gezamenlijk. Voor betaling door de vrouw van dit gehele bedrag bestaat daarom geen grond. Zoals ter comparitie is gebleken, hebben partijen geen afspraken gemaakt over het al dan niet (terug)betalen van de vrouw van deze door de man betaalde lasten. Nu verder de man deze lasten, zoals hij ter comparitie heeft gesteld, 'voor de kinderen' is blijven betalen en moet worden aangenomen dat bij het bepalen van de hoogte van de door de man ten behoeve van de kinderen te betalen kinderalimentatie rekening is gehouden met het gegeven dat hij deze lasten betaalt, ziet het Gerecht geen grond voor veroordeling van de vrouw tot betaling van enig bedrag aan de man ter zake van deze lasten.

Tijdens de comparitie is niet aan de orde kunnen komen hoe een eventuele verkoop van de woning aan een derde plaats zal dienen te vinden (openbaar of onderhands, op welke termijn, met behulp van welke makelaar en dergelijke). Dit zal zo nodig op een later moment nog aan de orde worden gesteld.

Uit hetgeen partijen hebben aangevoerd en de door de man (als nadere productie 10) overgelegde waarderingen van de woning uit 2013 en 2017, begrijpt het Gerecht dat de woning met een tweetal appartementen is uitgebreid en dat de bouw daarvan is gefinancierd met de lening van de vader van de man uit 2012. Nu, zoals hiervoor is overwogen, ook de vrouw de lening aan de vader van de man moet terugbetalen, dient zij ook te delen in de waardevermeerdering van de woning als gevolg van de met die lening gefinancierde verbouwing. Dat de verbouwing (deels) na de peildatum is uitgevoerd, doet daar niet aan af en ook overigens zijn geen feiten en/of omstandigheden gesteld of gebleken die tot een ander oordeel leiden.

Zoals hiervoor is overwogen zullen partijen gezamenlijk opdracht geven aan een taxateur en een makelaar teneinde de waarde van de woning te bepalen. De man zal dit taxatierapport bij akte in het geding moeten brengen, tezamen met de facturen van de taxateur en makelaar en betalingsbewijzen daarvan.

Bij diezelfde akte dient de man stukken over te leggen met betrekking tot de aankoop en betaling van de [auto MERK], alsmede de facturen en betaalbewijzen van de gestelde, door hem betaalde (gemeenschaps)schulden zoals hiervoor in 2.5 bedoeld. Tevens dient de man bij die akte een bankafschrift of ander stuk over te leggen waaruit het saldo per peildatum van zijn Nederlandse spaarrekening bij de ING Bank blijkt (zoals in 2.8 omschreven) en de hiervoor bedoelde stukken met betrekking tot zijn pensioen. De zaak zal voor akte overlegging van voormelde stukken door de man worden verwezen naar de rol.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 28-02-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2024:29

Zaaknummer: AUA202201665

Rechters: T.A.M. Tjihuis

Advocaten: Sousa, B.M. de B.M. de Sousa en N.S. Gravenstijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen verhoging militair arbeidsongeschiktheidspensioen

Kern van het geschil is of de ex-militair recht heeft op een hoger militair arbeidsongeschiktheidspensioen. Het onderzoek van de KNO-arts van het Centraal Militair Hospitaal was zorgvuldig. Geen verband is gebleken tussen gehoorproblemen en de militaire dienst. Over een oorzakelijk verband met cardiale problemen is al onherroepelijk beslist; verder zijn die problemen nu pas weer aangevoerd na het bereiken van de 65-jarige leeftijd. De rechtbank oordeelt dat de ex-militair geen recht heeft op verhoging van het militair invaliditeitspensioen.

In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank de afwijzing van eisers aanvraag van een hoger militair invaliditeitspensioen (MIP). Eiser heeft van 1972 tot oktober 1997 gediend als militair. Als gevolg van zijn uitzending naar het voormalige Joegoslavië heeft eiser een posttraumatische stressstoornis opgelopen. Aan eiser is op 1 oktober 2007 ontslag verleend. Eiser lijdt ook aan een aandoening van het hartvaatstelsel. In 2014 is bij een onherroepelijk geworden besluit vastgesteld, dat deze aandoening niet samenhangt met het militair dienstverband. Verder lijdt eiser aan oorsuizen en hardhorendheid. Hij wijt dit aan lawaaischade die is opgelopen in de uitoefening van zijn werk als militair. Aan eiser is een MIP toegekend dat is berekend naar een mate van invaliditeit van 25 procent.

Eiser heeft verweerder op 3 september 2019 verzocht om toekenning van een hoger MIP vanwege gehoorklachten en verergerde PTSS-klachten. Naar aanleiding hiervan heeft een verzekeringsgeneeskundig onderzoek plaatsgevonden. Hierin is de mate van invaliditeit onderzocht die verband houdt met de psychische stoornis. Daarnaast is onderzocht in hoeverre de oorsuizen en hardhorendheid met het militair dienstverband samenhangen. Op 9 april 2021 is een rapportage van het verzekeringsgeneeskundige onderzoek (hierna: de rapportage) uitgebracht. Hierin is geconcludeerd dat de psychische aandoening een invaliditeit meebrengt van 2,50 procent. Voor wat betreft de oorsuizen en hardhorendheid is niet aannemelijk geacht dat het militair dienstverband een rol heeft gespeeld. Op grond van de

onderzoeksbevindingen heeft verweerder de aangevraagde verhoging van het MIP afgewezen.

Volgens eiser zijn de onderzoeksbevindingen onjuist. De gehoorproblemen zijn ontstaan door een te lange blootstelling aan harde geluiden in zijn werk als militair. Defensie heeft onvoldoende zorg in acht genomen om haar personeel tegen deze risico's te beschermen. Het audiocentrum van het Gelreziekenhuis heeft vastgesteld dat de gehoorproblemen zijn ontstaan door harde geluiden. Er is geen sprake van ouderdomslethorendheid. Ook de cardiale klachten zijn in verband te brengen met de posttraumatische stressstoornis. Hiervoor is voldoende wetenschappelijk bewijs voorhanden. Van het besluit uit 2014 mag niet worden uitgegaan; eiser heeft geen rechtsmiddelen tegen het besluit uit 2014 kunnen aanwenden, omdat de psychische stoornis tussen 2010 en 2016 dominant was. Bovendien is de posttraumatische stressstoornis verergerd door nalatigheid van Defensie, die de aandoening te laat heeft onderkend. Verder was het onderzoek onzorgvuldig. Er is namelijk onvoldoende geput uit het militair gezondheidsdossier van eiser.

Uit de rapportage komt naar voren, dat de gehoorproblemen van eiser zorgvuldig zijn onderzocht en goed zijn onderbouwd. Zo heeft een KNO-arts van het Centraal Militair Hospitaal lichamelijk onderzoek verricht en audiometrie toegepast. Daaruit is geconcludeerd dat het gehoorverlies past bij ouderdomslethorendheid en gemiddeld is voor mensen in de leeftijdsgroep van eiser. Verder is uit een afgenomen audiogram niet gebleken van lawaaischade. Ook is aangegeven dat de gehoorproblemen ruim na het beëindigen van de militaire dienst zijn opgetreden. De bevindingen van de KNO-arts in het Gelreziekenhuis ondergraven deze conclusies niet; het onderzoek van het Centraal Militair Hospitaal is recenter en grondiger. Bovendien wijst ook de arts van het Gelreziekenhuis naar ouderdomslethorendheid als een oorzaak voor de gehoorproblemen. Het vermeende verband tussen de gehoorproblemen en het militaire verleden, is door eiser uitsluitend onderbouwd met algemene inzichten uit studies. Deze studies hebben geen betrekking op zijn geval en zijn niet strijdig met de conclusies in de rapportage. Verder heeft eiser geen gegevens naar voren gebracht waaruit kan blijken, dat de invaliditeit door de posttraumatische stressstoornis te laag is vastgesteld, of door nalatigheid van Defensie is verergerd. Ook in dit opzicht baseert eiser zich op algemene inzichten, die te weinig zeggen over zijn individuele situatie.

Verweerder mocht de inhoud van de rapportage dus voor juist houden. Hij mocht dan ook uitgaan van de daarin vastgestelde mate van invaliditeit, evenals de beoordeling van eisers gehoorproblemen.

Over de cardiale problemen is bij het onherroepelijk geworden besluit uit 2014 beslist, dat geen samenhang kan worden aangenomen met het militair dienstverband. Verweerder is

gebonden aan de juistheid van de feitelijke overwegingen over de cardiale problemen in dat onherroepelijke besluit. Verder merkt de rechtbank op, dat het onherroepelijk geworden besluit is genomen op een door eiser ingediend bezwaar. Het achterwege laten van beroep tegen dat besluit is dus niet te wijten aan overmacht, zoals eiser kennelijk betoogt. Daarnaast zijn de cardiale problemen eerst in de bezwaarfase aangevoerd als reden voor verhoging van het MIP. Op dat moment had eiser inmiddels de 65-jarige leeftijd bereikt. Bij het bereiken van deze leeftijd vervalt de mogelijkheid om een militair invaliditeitspensioen te wijzigen (CRvB 6 september 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:2743)

Eiser stelt dat verweerder had moeten putten uit zijn gezondheidsdossier, maar concretiseert niet welke gegevens verweerder ten onrechte niet in aanmerking zou hebben genomen. Er is niet gebleken van een reden om het onderzoek onzorgvuldig te achten.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 23-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:3797

Zaaknummer: 23/7729

Rechters: G.P. Kleijn

Advocaten: H.A.L. Knoben

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werkgeversdeel pensioenpremie is geen loon en hoeft niet als niet-genoten vakantie-uren te worden uitbetaald

In deze zaak is de vraag aan de orde of het werkgeversdeel van de pensioenpremie over de niet-genoten vakantie-uren door de korpschef van politie moet worden uitbetaald aan de gewezen politieambtenaar. De rechtbank oordeelt op basis van rechtspraak van de Hoge Raad dat dit niet het geval is, omdat het werkgeversdeel van de pensioenpremie niet als loon wordt aangemerkt.

Partijen verschillen van mening over het antwoord op de vraag of het werkgeversdeel van de pensioenpremie over de niet-genoten vakantie-uren moet worden uitbetaald aan eiser.

Volgens eiser miskent verweerder de juiste interpretatie van wat als loon geldt. Eiser betoogt dat van belang is te onderkennen dat enerzijds vakantieverlof en anderzijds de financiële vergoeding ervan twee aspecten van één recht zijn. Uit de overwegingen van het arrest *Schultz-Hoff* (ECLI:EU:C:2009:18) van het Hof van Justitie van de EU (het Hof) leidt eiser af dat ook het werkgeversdeel van de pensioenpremie over de niet-genoten vakantie-uren tot het loon behoort. De opvatting dat alleen de rechtstreeks aan werknemer gedane betalingen moeten worden voortgezet is onjuist, zo blijkt volgens eiser uit het arrest. Het gaat om alle betalingen, inclusief pensioenbetalingen die elders worden gestort.

Eiser wijst erop dat pensioen naar zijn aard ‘uitgesteld loon’ is, zodat volgens hem niet valt in te zien hoe de verplichting van de werkgever tot zijn deel van de pensioenberekening buiten de berekening van de financiële vergoeding gehouden zou kunnen worden.

Met betrekking tot de uitspraken waarop verweerder heeft gewezen stelt eiser dat deze uitspraken onjuist zijn. Deze uitspraken miskennen dat het recht op betaald vakantieverlof en de financiële vergoeding twee aspecten van hetzelfde recht zijn. Ze miskennen verder dat de opbouw van pensioen een arbeidsvoorwaarde is en dat de premie of de daarvan opgebouwde pensioenaanspraken toekomen aan de werknemer tijdens diens doorbetaalde vakantie.

Verder illustreert de belastingheffing (op de pensioenen) volgens eiser dat de pensioenpremie onderdeel is van het geldelijk loon van de werknemer.

De berekende vergoeding voor openstaand verlof is alleen dan een andere vorm van doorbetaald verlof indien de vergoeding dezelfde waarde heeft als het doorbetaalde verlof. Zonder vergoeding van het werkgeversdeel van de premie zou de vergoeding slechts een deel van de waarde dekken en dus niet voldoen aan de voorwaarden die in *Schultz-Hoff* zijn geformuleerd, aldus eiser.

Eiser beroept zich verder op de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) van 22 november 2017 (ECLI:NL:CRVB:2017:4252), waarin is geoordeeld dat de opbouw van pensioen in de vorm van de werkgeversbijdrage pensioenpremie onderdeel is van het loon.

Verweerder heeft ter onderbouwing van zijn standpunt in zijn verweerschrift onder meer verwezen naar uitspraken van verschillende civiele rechters (onder meer ECLI:NL:GHARL:2018:7137 en ECLI:NL:GHAMS:2020:1320) waarin is geoordeeld dat het werkgeversdeel van de pensioenpremie geen onderdeel van het loon is.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het werkgeversdeel van de pensioenpremie geen onderdeel van het loon is. De rechtbank realiseert zich dat zij daarmee in gaat tegen het oordeel van de CRvB in de door eiser aangehaalde uitspraak, maar meent dat voor dit afwijkend oordeel steun te vinden is in de (na de uitspraak van de CRvB gevormde) rechtspraak van de Hoge Raad over wat onder het loon moet worden verstaan. De rechtbank overweegt hiertoe als volgt.

De Hoge Raad heeft voor zijn prejudiciële beslissing van 15 november 2019⁴ over de vraag of het door artikel 6:107a lid 2 van het Burgerlijk Wetboek (BW) aan de werkgever toegekende recht op schadevergoeding jegens een aansprakelijke persoon ten bedrage van het door hem aan een zieke of arbeidsongeschikte werknemer betaalde loon, mede omvat de pensioenpremies die de werkgever heeft afgedragen ten behoeve van de werknemer, een conclusie gevraagd van advocaat-generaal (A-G) B.J. Drijber. Deze heeft in zijn conclusie van 12 juli 2019 (ECLI:NL:PHR:2019:773) ten aanzien van het loonbegrip in het BW het volgende opgemerkt: '(...) 7.2. Het loonbegrip genoemd in art. 7:629 lid 1 BW heeft betrekking op het brutoloon, dat wil zeggen het nettoloon plus de bedragen die de werkgever daarop moet inhouden. Het werkgeversgedeelte van de pensioenpremie wordt daarnaast door de werkgever afgedragen. De heersende opvatting is dan ook dat het werkgeversgedeelte van de pensioenpremie géén onderdeel uitmaakt van het arbeidsrechtelijke loonbegrip (zie hiervoor, 6.3 e.v.). Ik sluit mij daarbij aan. De werkgever is het werkgeversgedeelte van de pensioenpremie niet verschuldigd aan de werknemer maar aan de pensioenuitvoerder.

Hiermee ontbeert het een van de wezenskenmerken van loon. De hoogte van de premie wordt weliswaar uitgedrukt in een percentage van de loonsom, maar is daarmee geen onderdeel van het loon in de zin van het BW. (...)’

De Hoge Raad heeft de conclusie van de A-G Drijber gevolgd: ‘(...) het werknemersgedeelte van de pensioenpremie die de werkgever verplicht heeft afgedragen tijdens ziekte of arbeidsongeschiktheid van een werknemer, valt onder het loonbegrip van art. 6:107a BW. Het werkgeversgedeelte van de pensioenpremie valt niet onder dit loonbegrip. (...)’

Weliswaar had de beantwoording van de prejudiciële vragen specifiek betrekking op artikel 6:107a BW, maar daaruit volgt niet dat de betekenis daarvan daartoe beperkt moet worden geacht. Zoals in de conclusie van de A-G Drijber is weergegeven, bestaat in de wetenschappelijke literatuur brede consensus dat het werkgeversdeel van de pensioenpremie niet onder het loon valt, omdat – kort gezegd – dat deel niet aan de werknemer toekomt. Daaraan kan niet afdoen het betoog van eiser dat hij in een situatie moet worden gebracht die vergelijkbaar is met die waarin hij zou hebben verkeerd wanneer hij tijdens zijn arbeidsverhouding de vakantie-uren had opgenomen. De stelling dat tijdens vakantie niet de pensioenopbouw door het werkgeversdeel van de premie gestopt mag worden, leidt niet tot een recht op uitbetaling van dat deel van de premie aan de werknemer. De rechtbank is daarom van oordeel dat het werkgeversdeel van de pensioenpremie niet als loon kan worden aangemerkt en dat eiser daarom ook geen recht heeft op uitbetaling daarvan.

Het voorgaande is naar het oordeel van de rechtbank niet in strijd met hetgeen het Hof heeft geoordeeld in het arrest *Schultz-Hoff*. Ook daarin wordt immers als uitgangspunt voor vergoeding van niet-genoten vakantie geformuleerd ‘(...) het normale salaris van de werknemer, te weten het salaris dat moet worden doorbetaald tijdens de rustperiode overeenkomend met de jaarlijkse vakantie met behoud van loon (...)’. Nu het werkgeversdeel van de pensioenpremie niet als loon kan worden beschouwd, valt het ook niet onder de hier bedoelde vergoeding. Voor het voorleggen van prejudiciële vragen aan het Hof, zoals door eisers verzocht omdat sprake zou zijn van strijd met de Richtlijn 2003/88/EG, ziet de rechtbank geen aanleiding.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 01-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:2127

Zaaknummer: AWB - 23 _ 4221

Rechters: A.R. ten Berge

Advocaten: M.H. Welter en I.E.H. Versteijlen

Wetsartikelen: 6:107a lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Ex heeft op grond van Boon/Van Loon recht op helft indexatie ouderdomspensioen

Echtscheiding is uitgesproken in 1986 en ingeschreven in 1987. De man ontvangt sinds 1 maart 1998 een ouderdomspensioen van het ABP. Het pensioen is geïndexeerd. Eiseres stelt zich op het standpunt dat zij recht heeft op de helft van het pensioen, inclusief de (half)jaarlijkse verhogingen als gevolg van de indexering. Gedaagde stelt zich op het standpunt dat dit niet het geval is, zodat eiseres recht heeft en blijft houden op de helft van het aanvankelijke (maandelijkse) pensioenbedrag. De rechtbank is van oordeel dat uit deze overwegingen van de Hoge Raad niet anders kan volgen dan dat eiseres aanspraak kan maken op de helft van het ouderdomspensioen van gedaagde, voor zover opgebouwd op het tijdstip van de ontbinding van de gemeenschap, inclusief de (half)jaarlijkse verhogingen als gevolg van de indexering.

Partijen zijn op 21 september 1965 in Hilvarenbeek in algehele gemeenschap van goederen met elkaar gehuwd. Bij vonnis van de rechtbank Den Bosch van 5 december 1986 is de echtscheiding tussen partijen uitgesproken. Het echtscheidingsvonnis is op 23 januari 1987 ingeschreven. Gedurende het huwelijk van partijen heeft gedaagde bij zijn werkgever pensioen opgebouwd. Partijen hebben de scheiding en deling van de door de echtscheiding ontbonden huwelijksgemeenschap in onderling overleg tot stand gebracht. Specifieke afspraken inzake de pensioenaanspraken van gedaagde – en de aanspraken van eiseres in dat verband – zijn niet gemaakt.

Gedaagde heeft op 29 maart 1998 de pensioengerechtigde leeftijd bereikt. Sedert 1 maart 1998 ontvangt gedaagde een ouderdomspensioen van het Algemeen Burgerlijk Pensioenfonds (ABP). Het pensioen van gedaagde is geïndexeerd. Vanaf 1 maart 1998 betaalt gedaagde aan eiseres maandelijks f 1.117,83 (omgerekend € 507,25) bruto per maand, zijnde de helft van het

pensioenbedrag dat gedaagde in de maanden maart-juni 1998 per maand van het ABP heeft ontvangen. Ook vanaf juli 1998 en in de jaren 1999 en volgende betaalt gedaagde onveranderlijk maandelijks het bedrag van (omgerekend) € 507,25 aan eiseres.

Bij brief van 7 februari 2001 heeft eiseres gedaagde gesommeerd de verhoging als gevolg van de indexatie over het jaar 2000 te betalen. Bij brief van 7 oktober 2005 heeft eiseres gedaagde gesommeerd om uiterlijk op 17 oktober 2005 het haar toekomende bedrag uit hoofde van de indexatie over de totale achterliggende periode te betalen. Gedaagde heeft hieraan geen gevolg gegeven. Partijen zijn het erover eens dat eiseres aanspraak kan maken op de helft van de staande huwelijk door gedaagde opgebouwde pensioenrechten. Partijen verschillen van inzicht over de omvang van die pensioenrechten. Eiseres stelt zich op het standpunt dat zij recht heeft op de helft van het pensioen, inclusief de (half)jaarlijkse verhogingen als gevolg van de indexering. Gedaagde stelt zich op het standpunt dat dit niet het geval is, zodat eiseres recht heeft en blijft houden op de helft van het aanvankelijke (maandelijkse) pensioenbedrag.

De rechtbank stelt voorop dat, gelet op de feiten zoals vastgesteld onder 2.1, de verdeling van de pensioenaanspraken tussen partijen niet wordt beheerst door de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding. De aanspraken van eiseres (evenals de verweren van gedaagde) moeten derhalve worden bezien tegen de achtergrond van het oordeel van de Hoge Raad in het arrest *Boon-Van Loon* (HR 27 november 1981, NJ 1982/503).

De Hoge Raad overweegt in dit arrest, voor zover hier van belang, (r.o. 12) dat pensioenrechten in de verdeling van de gemeenschap moeten worden betrokken als zijnde voorwaardelijke vorderingsrechten, die als zodanig op het tijdstip van de ontbinding van de gemeenschap reeds bestaan, ook al is het pensioen op dat tijdstip nog niet tot uitkering gekomen; dat een ouderdomspensioen, als de rechthebbende gehuwd is, uit maatschappelijk oogpunt bestemd is te voorzien in de behoeften van beide echtgenoten en dat voorts de opbouw van een zodanig pensioen in beginsel moet worden gezien als het resultaat van de gemeenschappelijke inspanning van beide echtgenoten, voortvloeiende uit de zorg die zij krachtens art. 81 Boek 1 BW aan elkaar verschuldigd zijn; dat pensioenrechten in het algemeen voor het gedeelte dat op het tijdstip van de ontbinding van de gemeenschap door echtscheiding reeds was opgebouwd, bij de verdeling van de gemeenschap door middel van verrekening in aanmerking moeten worden genomen; (r.o. 13) dat de te verrekenen bedragen dienen te worden vastgesteld aan de hand van de eisen van redelijkheid en billijkheid, ervan uitgaande dat recht op verrekening bestaat ten belope van de helft van de waarde van het deel van het pensioen, dat voor de ontbinding van de gemeenschap was opgebouwd.

De rechtbank is van oordeel dat uit deze overwegingen van de Hoge Raad niet anders kan volgen dan dat eiseres aanspraak kan maken op de helft van het ouderdomspensioen van

gedaagde, voor zover opgebouwd op het tijdstip van de ontbinding van de gemeenschap, *inclusief* de (half)jaarlijkse verhogingen als gevolg van de indexering.

Zouden gedaagde en eiseres gehuwd zijn gebleven tot na gedaagdes pensionering, dan zouden de (half)jaarlijkse verhogingen zowel aan gedaagde als aan eiseres ten goede zijn gekomen, te begrijpen vanuit de gedachte dat het pensioen moet worden gezien als het resultaat van de gemeenschappelijke inspanning van beide echtgenoten, voortvloeiende uit de zorg die zij krachtens artikel 1:81 BW aan elkaar verschuldigd zijn. Eiseres en gedaagde zijn echter gescheiden vóór het moment van de pensionering. Dat betekent dat de pensioenrechten in de verdeling van de gemeenschap moesten worden betrokken, als ten tijde van de ontbinding reeds bestaande, voorwaardelijke vorderingsrechten. Het is niet zo dat gedaagde na het moment van de ontbinding van de gemeenschap handelingen heeft verricht die de indexering tot stand hebben gebracht; dat was ook niet nodig: de indexering lag op het moment van de verdeling besloten in en bepaalde mede de waarde van het te verdelen pensioen. Uit een en ander volgt dat eiseres in beginsel terecht aanspraak maakt op de helft van gedaagdes pensioen, *inclusief* de verhogingen als gevolg van de indexeringen. Anders dan gedaagde – subsidiair – betoogt kan de rechtbank in de gedragingen van eiseres ten tijde van en na de verdeling van de gemeenschap geen afstand van het recht op deze indexering zien. Het is veeleer zo dat eiseres, zowel in de periode voorafgaand aan de pensionering van gedaagde als daarna, duidelijk en met enige vasthoudendheid is opgekomen voor haar rechten. Ook van verjaring, waarop gedaagde zich meer subsidiair beroept (daarbij uitgaande van een verjaringstermijn van vijf jaren), is daarom geen sprake. De brief van de advocaat van eiseres van 7 februari 2001, waarnaar beide partijen verwijzen, kan moeilijk anders worden gezien dan als een schriftelijke mededeling waarin eiseres zich ondubbelzinnig haar recht op nakoming van de op gedaagde rustende verbintenissen voorbehoudt. Op grond van het bepaalde in artikel 3:317 lid 1 BW is daardoor de – op zijn vroegst sinds 29 maart 1998 lopende – verjaring gestuit. Gedaagde is gedagvaard op 13 december 2005, waardoor opnieuw, nu op grond van het bepaalde in artikel 3:316 BW, de sinds (enkele dagen na) 7 februari 2001 lopende verjaring is gestuit.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 12-07-2006

ECLI: ECLI:NL:RBMAA:2006:3654

Zaaknummer: 106930 - HA ZA 05-1270

Rechters: W.J.J. Beurskens

Advocaten: H.E. Menger en J.G.M. Daemen

Wetsartikelen: 1:81 BW, 3:317 lid 1 BW en 3:316 BW

RECHTSPRAAK

Afwikkeling periodiek verrekenbeding na echtscheiding en verevening

Man en vrouw waren gehuwd op basis van huwelijkse voorwaarden met een periodiek verrekenbeding. Aan dat beding is nooit uitvoering gegeven. De rechtbank stelt vast welke vermogensbestanddelen tot het te verrekenen vermogen behoren en wat de waarde van deze bestanddelen is. Per saldo moet de man in het kader van het niet-uitgevoerde periodiek verrekenbeding een bedrag van (€ 1.018.685 -/- € 42.929) : 2 = € 487.878 aan de vrouw betalen, waardoor ieder van hen na betaling van dat bedrag een gelijk deel van het te verrekenen vermogen overhoudt. Verevening van pensioen is niet uitgesloten in de huwelijkse voorwaarden. Het tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen dient verevend te worden.

Bij beschikking van 7 mei 2021 heeft de rechtbank de echtscheiding uitgesproken, bepaald dat het voortgezet gebruik van de woning aan de [adres] in [woonplaats 1] en de inboedel daarvan toekomt aan de vrouw en dat de vrouw daarvoor een gebruiksvergoeding verschuldigd is van € 70 per maand. Daarnaast heeft de rechtbank bepaald dat de man een partneralimentatie van € 6.700 per maand aan de vrouw moet betalen. De man en de vrouw hebben op 21 april 1986 huwelijkse voorwaarden laten opmaken met daarin een periodiek verrekenbeding.

De vrouw heeft verzocht te bepalen dat de door partijen tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenrechten en overige oudedagsvoorzieningen dienen te worden verevend. Partijen zijn gehuwd met uitsluiting van iedere vermogensgemeenschap. Zij hebben daarbij verevening van tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenrechten niet uitgesloten. Volgens artikel 11 van de Wet Verevening pensioenrechten bij scheiding (Wvps) dient verevening evenwel achterwege te blijven, indien deze toepassing naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is ingevolge artikel 6:2 lid 2 BW. Daarover hebben partijen niets gesteld, zodat verevening dient plaats te vinden conform de WVPS.

Voor zover partijen zelf oudedagsvoorzieningen in de vorm van levensverzekeringen hebben getroffen, niet zijnde pensioenen, komen die aan de orde bij de afwikkeling van het niet uitgevoerde periodiek verrekenbeding.

De rechtbank moet vaststellen welke vermogensbestanddelen tot het te verrekenen vermogen behoren. Daarbij moet de rechtbank ook de waarde van deze bestanddelen vaststellen. De echtgenoot die een groter deel van het te verrekenen vermogen bezit, moet vervolgens een zodanig bedrag betalen aan de andere echtgenoot, dat zij uiteindelijk ieder evenveel van dit te verrekenen vermogen hebben. Het bedrag dat de een aan de ander moet betalen wordt de 'verrekenvordering' genoemd. Over en weer hebben partijen verzocht de hoogte van die vordering vast te stellen en hebben zij verweer gevoerd tegen elkaars verzoeken.

In de huwelijksvoorwaarden hebben partijen bij het niet-uitvoeren van het periodiek verrekenbeding niet afgesproken op welk tijdstip de samenstelling en de omvang van het te verrekenen vermogen wordt bepaald. Met inachtneming van het bepaalde in artikel 1:142 lid 1 aanhef en onder b BW zal de rechtbank daartoe uitgaan van de datum van indiening van het verzoek tot echtscheiding, te weten 2 oktober 2019.

Per saldo moet de man in het kader van het niet-uitgevoerde periodiek verrekenbeding een bedrag van (€ 1.018.685 -/- € 42.929) : 2 = € 487.878 aan de vrouw betalen, waardoor ieder van hen na betaling van dat bedrag een gelijk deel van het te verrekenen vermogen overhoudt.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 11-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:1373

Zaaknummer: C/03/269431 / FA RK 19-3535

Rechters: K.M. Braun

Advocaten: N.M. de Houwer-van Wijk en R.P.F. Rober

Wetsartikelen: 11 Wvps, 6:2 lid 2 BW en 1:142 lid 1 aanhef en onder b BW

RECHTSPRAAK

Werkgever wordt bij verstek veroordeeld tot loonbetaling, aanmelding bij pensioenuitvoerder en premiebetaling

Werknemer vordert in kort geding onder meer loondoorbetaling, aanmelding bij pensioenuitvoerder en premiebetaling. Werkgever is niet verschenen. De kantonrechter veroordeelt de werkgever bij verstek tot loonbetaling, aanmelding bij de pensioenuitvoerder en premiebetaling.

Werknemer is sinds 23 januari 2023 werkzaam bij H.O.D.N. Werknemer voert aan dat H.O.D.N. de uit de arbeidsovereenkomst voortvloeiende verplichtingen niet (volledig) nakomt. Werknemer vordert dan ook dat H.O.D.N. wordt veroordeeld tot betaling van het achterstallige loon à € 27.721,61 bruto, tot het binnen 24 uur overleggen van een deugdelijke bruto-nettospecificatie van alle loonbetalingen vanaf de start van de arbeidsovereenkomst, aanmelding van werknemer bij het bedrijfstakpensioenfonds en voldoening van bijbehorende premies en ziekmelding van werknemer bij de arbodienst, het inschakelen van de bedrijfsarts en het opstellen van een plan van aanpak binnen vijf werkdagen na het vonnis. Tot slot vordert werknemer een proceskostenveroordeling.

De kantonrechter verleent verstek nu H.O.D.N. op de voorgeschreven manier is gedagvaard maar niet is verschenen. De kantonrechter acht het voldoende aannemelijk dat in een bodemprocedure zal worden erkend dat tussen partijen een arbeidsovereenkomst bestaat. De loonvordering, verminderd met het reeds betaalde bedrag van € 5250 wordt toegekend, vermeerderd met de maximale wettelijke verhoging. H.O.D.N. wordt eveneens veroordeeld binnen (een ruimere termijn van) drie dagen een deugdelijke bruto-nettospecificatie te verstrekken op straffe van een dwangsom van € 50 per dag tot een maximum van € 10.000. De vordering om werknemer bij het bedrijfstakpensioenfonds aan te melden en premies te voldoen wordt eveneens toegewezen. De kantonrechter veroordeelt H.O.D.N. daarnaast om werknemer ziek te melden bij de arbodienst, een bedrijfsarts in te schakelen en een plan van aanpak op te stellen op straffe van verbeurte van een dwangsom van € 50 per dag tot een maximum van € 10.000. Tot slot wordt H.O.D.N. veroordeeld de proceskosten à € 904,44 te

voldoen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 15-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:1785

Zaaknummer: 10890230 UV EXPL 24-11 MvdH/40201

Rechters: A.R. Creutzberg

Advocaten: M.F.M. Groot Kormelink

Wetsartikelen: 6:119 BW en 7:625 BW

RECHTSPRAAK

Werkgever bij verstek veroordeeld tot loondoorbetaling en aanmelding bij PFZW

***Werkneemster vordert in kort geding loondoorbetaling. Tegen
werkgeefster is verstek verleend. De kantonrechter wijst de
loonvordering toe en verplicht werkgeefster tot aanmelding bij PFZW
en premiebetaling.***

Werkneemster is in dienst van werkgeefster. Werkneemster vordert in kort geding veroordeling van werkgeefster tot betaling van € 5.616 bruto aan loon over de maanden september, oktober, november en december 2023, doorbetaling van loon vanaf 1 januari 2024, alsmede € 750 netto aan ingehouden voorschot. Werkgeefster is niet ter zitting verschenen. Tegen haar is verstek verleend.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Een eis in kort geding kan worden toegewezen als de eisende partij hierbij zoveel spoed heeft dat die de uitkomst van een gewone procedure niet hoeft af te wachten. Uit de stellingen van werkneemster volgt dat deze spoed aanwezig is. De vordering van werkneemster wordt toegewezen, omdat deze niet onrechtmatig of ongegrond is. Werkgeefster wordt veroordeeld in de proceskosten. De kantonrechter veroordeelt werkgeefster tot aanmelding van Aslan bij het Pensioenfonds Zorg en Welzijn binnen vijf werkdagen na vandaag en eveneens binnen vijf werkdagen na vandaag tot afdracht aan dat fonds van op het loon reeds ingehouden pensioenpremies over de periode van 1 januari 2022 tot en met 30 april 2023, beide op straffe van een dwangsom van € 50 per dag voor iedere dag dat de termijn van vijf werkdagen overschreden wordt, met een maximum van € 2.500.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 20-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:1343

Zaaknummer: 10906727

Rechters: C.J. Frikkee

Advocaten: mr. W.F. van Dijk

Wetsartikelen: 7:628 BW

RECHTSPRAAK

Verzoek tot verhoging militair arbeidsongeschiktheidspensioen mocht worden afgewezen

Voormalig beroepsmilitair bij de Koninklijke Marine heeft na PTSS een militair arbeidsongeschiktheidspensioen toegekend gekregen volgens een vastgesteld invaliditeitspercentage. Zijn verzoek om verhoging van het militair arbeidsongeschiktheidspensioen is afgewezen. De rechtbank oordeelt dat dit mocht.

Eiser heeft van 1 april 2002 tot 1 juli 2008 gediend als beroepsmilitair bij de Koninklijke Marine. Op basis van een geneeskundig onderzoek is eiser ongeschikt bevonden voor het vervullen van militaire dienst. Zijn invaliditeit houdt verband met een posttraumatische stressstoornis, een depressieve stoornis en tinnitus. Aan eiser is een militair invaliditeitspensioen (MIP) toegekend volgens een vastgesteld invaliditeitspercentage. Eiser is vervolgens ook stoornissen gaan ervaren in zijn ademhaling en stofwisseling. Daarnaast lijdt hij aan overgewicht. Eiser heeft verzocht om verhoging van het toegekende MIP. Hij heeft daarbij aangegeven te lijden aan slaapapnoe, diabetes mellitus en obesitas.

In 2022 heeft een verzekeringsgeneeskundig onderzoek plaatsgevonden. Daarbij is de mate van invaliditeit opnieuw beoordeeld. Op 3 maart 2023 is daarover gerapporteerd. In het rapport is geconcludeerd dat het verband tussen de militaire dienst en de nieuwe stoornissen niet aannemelijk is. Op basis van de onderzoeksbevindingen heeft verweerder besloten het MIP van eiser niet te verhogen.

Volgens eiser is geen zorgvuldig onderzoek verricht. Er is onvoldoende rekening gehouden met het verband tussen zijn posttraumatische stressstoornis en zijn ademhalings- en stofwisselingsproblemen. In de wetenschap bestaat er geen twijfel over dat een posttraumatische stressstoornis dergelijke effecten kan hebben. Bovendien is onvoldoende meegewogen dat zijn levensstijl door deze psychische stoornis wordt beïnvloed.

De vraag staat centraal of verweerder terecht heeft geoordeeld, dat de ter discussie staande aandoeningen van eiser niet zijn toe te schrijven aan zijn militaire dienst.

Verweerder heeft zich gebaseerd op het rapport van een medisch deskundige. Die heeft onderzocht of een oorzakelijk verband bestaat tussen de militaire dienst en de ademhalings-, stofwisselings- en overgewichtproblemen. De deskundige heeft dat niet aannemelijk geoordeeld. Voor wat betreft de overgewichtproblemen heeft de deskundige overwogen dat het geen specifiek kenmerk is van een posttraumatische stressstoornis. Daarbij is ook gewezen op het eetpatroon en de levensstijl van eiser. Dit oordeel is begrijpelijk gemotiveerd. Eisers stelling dat zijn psychische stoornis zijn levensstijl kan beïnvloeden, is onvoldoende onderbouwd; het biedt geen concrete aanknopingspunten om een oorzakelijk verband met zijn militaire dienst aannemelijk te achten.

Op het punt van de slaapapnoe is in het onderzoek overwogen dat de oorzaken daarvan in het algemeen onduidelijk zijn. Gezien de levensstijl van eiser zijn er diverse risicofactoren aanwezig, die niet zijn toe te schrijven aan zijn militaire dienst. Het oordeel dat een oorzakelijk verband niet kan worden aangenomen, is daarmee begrijpelijk gemotiveerd.

Van de diabetes mellitus heeft de onderzoeker aangegeven dat een hormonale ontregeling daarvan de oorzaak is. Die ontregeling wordt bepaald door aanleg, constitutie en calorische inname. Hieruit volgt de begrijpelijke conclusie dat een oorzakelijk verband met de militaire dienst niet aannemelijk is.

De verwijzing naar wetenschappelijke inzichten door eiser is algemeen van aard en zegt onvoldoende over de factoren die in zijn individuele geval hebben geleid tot de ademhalings-, stofwisselings- en overgewichtproblemen.

Verder is niet gebleken dat het onderzoek onzorgvuldig tot stand is gekomen. Verweerder heeft zich op het onderzoeksrapport mogen baseren en op grond daarvan tot afwijzing mogen besluiten.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 23-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:3795

Zaaknummer: 23/6254

Rechters: G.P. Kleijn

Advocaten: H.A.L. Knobben

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verdeling gemeenschap: verevening pensioen man en afstand

Geschil over de verdeling van de gemeenschap na echtscheiding. Partijen bereiken op de zitting overeenstemming over resterende geschilpunten. Daarbij wordt het Nederlandse deel van het pensioen van de man (STAP Totalenergies) verevend, waarbij het daarbij behorend nabestaandenpensioen intact blijft. Er vindt geen verevening van het pensioen van de vrouw plaats, ook geen nabestaandenpensioen. De vrouw doet afstand van haar recht op de buitenlandse pensioenen van de man en het daarbij (eventueel) behorende nabestaandenpensioen.

Bij beschikking van [datum] 2020 is de echtscheiding in het huwelijk van partijen uitgesproken. Verder is een door de man te betalen bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie van de jongste zoon van partijen bepaald alsmede een door de man te betalen bijdrage in de kosten van levensonderhoud van de vrouw. Daarnaast is bepaald dat de vrouw, indien zij op het ogenblik van de inschrijving van deze beschikking de woning bewoont, jegens de man bevoegd is de bewoning en het gebruik van bij de woning en tot de inboedel daarvan behorende zaken, gedurende vier maanden na die inschrijving voort te zetten.

In geschil is nog de verdeling. Bij voornoemde beschikking van [datum] 2020 is de zaak ten aanzien van de verdeling aangehouden en verwezen naar de familiekamerrol van dinsdag 8 september 2020, zulks in afwachting van de uitkomst van het taxatierapport betreffende de echtelijke woning en de eventuele mogelijkheid van de vrouw om de woning over te nemen. Partijen worden alsnog in de gelegenheid gesteld te bezien of zij algehele overeenstemming ter zake van de boedelverdeling kunnen bereiken en, zo zij dat bereiken, aan te geven of zij willen dat de rechtbank deze vastlegt. Indien zij daar niet in zijn geslaagd, dienen zij de rechtbank, gelet op hetgeen daaromtrent tijdens de mondelinge behandeling naar voren is gekomen, in ieder geval nader te informeren omtrent de taxatiewaarde van de echtelijke

woning, alsmede aan wie van beide partijen de woning dient te worden toegescheiden. Voorts dient de vrouw van de bankrekening bij de ABN AMRO die op haar naam staat het saldo per de peildatum kenbaar te maken en voorts dienen partijen de rechtbank te informeren over de dagwaarde van de Mini per 18 februari 2020, zoals ten tijde van de mondelinge behandeling is besproken.

De advocaat van de man heeft bij brief van 19 juli 2021 gereageerd. De voormalig advocaat van de vrouw heeft zich op 27 november 2021 aan de zaak onttrokken. Vervolgens heeft de rechtbank een (nadere) mondelinge behandeling bepaald. Uit het proces-verbaal van de mondelinge behandeling van 17 oktober 2022 volgt dat partijen hun standpunten nader mondeling hebben toegelicht en aanvullende afspraken hebben gemaakt. Nadien hebben beide partijen nogmaals aanvullende stukken in het geding gebracht.

Nu zoals in voornoemde beschikking van [datum] 2020 is bepaald dat de Nederlandse rechter rechtsmacht heeft met betrekking tot het verzoek tot echtscheiding, heeft hij tevens rechtsmacht ten aanzien van het verzochte met betrekking tot het huwelijksvermogensregime van partijen.

Op het huwelijksvermogensregime is het Haags Huwelijksvermogensverdrag 1978 van toepassing. Niet gebleken is dat partijen een geldige rechtskeuze hebben uitgebracht. De man heeft onweersproken gesteld dat partijen hun eerste huwelijksdomicilie in Nederland hadden en gebleken is dat zij geen gemeenschappelijke nationaliteit in de zin van artikel 15 lid 1 van het Verdrag hadden. Derhalve is Nederlands recht, als het recht van het land waarin partijen hun eerste huwelijksdomicilie hadden, van toepassing op het huwelijksregime van partijen.

Partijen zijn gehuwd in gemeenschap van goederen. Dit betekent dat de tussen partijen bestaande huwelijksgoederengemeenschap in beginsel bij helfte moet worden gedeeld en dat ieder van partijen in gelijke mate moet delen in de baten van de gemeenschap en de lasten van de gemeenschap voor de helft moet dragen.

De gemeenschap van goederen is op grond van artikel 1:99 lid 1 aanhef en sub b BW ontbonden op de datum waarop het verzoekschrift tot echtscheiding is ingediend bij de rechtbank, te weten 24 november 2017. Partijen zijn in onderling overleg overeengekomen dat 31 december 2017 als peildatum dient te gelden. De rechtbank begrijpt dat tussen deze twee data de omvang en samenstelling van de gemeenschap niet is gewijzigd maar dat partijen bij de verdeling voor sommige waarden wensen uit te gaan van 31 december 2017 als peildatum, zodat de rechtbank in dat verband ook van die datum zal uitgaan.

Partijen hebben tijdens de mondelinge behandeling alsnog overeenstemming bereikt over de tussen hen nog resterende geschilpunten. Zij hebben daarbij de volgende afspraken gemaakt:

(a) de woning aan [adres], [postcode] [woonplaats], blijft onverdeeld tot 1 februari 2032, vervolgens wordt de woning verkocht, waarbij de hypotheek bij de ING wordt afgelost en vervolgens de helft van de overwaarde tussen partijen bij helfte wordt verdeeld. Daarnaast maken beide partijen tevens aanspraak op de helft van de waarde op de peildatum (31-12-2027) van de (beleggings)polissen bij de ING (€ 20.540) en Nationale Nederlanden (€ 63.415), waarbij (ten tijde van de verkoop) het meerdere van deze polissen voor de vrouw is en het mindere van deze polissen voor risico van de vrouw komt;

(b) de vrouw neemt alle lasten van de echtelijke woning voor haar rekening tot datum verkoop van de woning;

(c) het Nederlandse deel van het pensioen van de man (STAP Totalenergies) wordt verevend, waarbij het daarbij behorend nabestaandenpensioen intact blijft;

(d) er vindt geen verevening van het pensioen van de vrouw plaats, ook geen nabestaandenpensioen;

(e) de vrouw doet afstand van haar recht op de buitenlandse pensioenen van de man en het daarbij (eventueel) behorende nabestaandenpensioen;

(f) de waardepapieren (Amundi peg/pec, BNP en Amundi NL) zijn aan de man toegedeeld. De vrouw maakt aanspraak op betaling door de man van € 80.041,67 wegens overbedeling. De man zal deze betaling aan de vrouw doen op het moment van de levering van de woning;

(g) de vrouw zal een bedrag van € 1.090 voldoen aan de man, zijnde de helft van het saldo van de gezamenlijke bankrekening met [rekeningnummer] van partijen op de peildatum, waarna de vrouw deze rekening zal overnemen en blijven gebruiken en de man zal hieraan zijn medewerking verlenen, voor zover nodig;

(h) de verdeling van de saldi van de overige bankrekeningen, bij partijen genoegzaam bekend, worden bij de levering van de woning afgehandeld.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 13-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:1595

Zaaknummer: C/02/363337 / FA RK 19-4804

Rechters: E. van Noort

Advocaten: M.W. Dieleman en A.A. Broekman-de Feijter

Wetsartikelen: 15 lid 1 Haags Huwelijksvermogensverdrag 1978 en 1:99 lid 1 aanhef en sub b BW

RECHTSPRAAK

Ontbinding arbeidsovereenkomst wegens langdurige arbeidsongeschiktheid ernstig verwijtbaar: billijke vergoeding

Buschauffeur die in dienst was vanaf 5 maart 2007 is op 26 juli 2021 uitgevallen. Na re-integratietraject is hem per 24 juli 2023 een WIA-uitkering toegekend. Het UWV heeft toestemming geweigerd voor opzegging op grond van het opzegverbod wegens lidmaatschap OR. Bij de kantonrechter berust werknemer in het ontslag. De kantonrechter oordeelt dat Arriva het bedrijfsbelang, meer in het bijzonder het vullen van de roosters, voor alles heeft gezet, inclusief de gezondheid van werknemer. En dat acht de kantonrechter in ernstige mate verwijtbaar. Voor de hoogte van de billijke vergoeding weegt de kantonrechter mee de loonschade, pensioenschade en een prikkel om de volgende keer zorgvuldiger te kijken naar de gerechtvaardigde belangen van werknemers zoals werknemer, tezamen neerkomend op € 84.350.

Werknemer is op 5 maart 2007 bij (een rechtsvoorganger van) Arriva Multimodaal B.V. in dienst getreden in de functie van buschauffeur. Op 26 juli 2021 is werknemer uitgevallen voor zijn werkzaamheden als buschauffeur. Vervolgens is een re-integratietraject gestart, waarbij zowel het eerste- als het tweedespoortraject is doorlopen. Aan werknemer is per 24 juli 2023 een WIA-uitkering toegekend. Op 9 augustus 2023 heeft Arriva toestemming aan het UWV gevraagd om de arbeidsovereenkomst met werknemer te mogen opzeggen wegens langdurige arbeidsongeschiktheid. Bij beschikking van 18 augustus 2023 heeft het UWV de toestemming geweigerd vanwege het bestaan van een opzegverbod: werknemer is lid van de ondernemingsraad. Arriva verzoekt de tussen haar en werknemer bestaande arbeidsovereenkomst te ontbinden wegens langdurige arbeidsongeschiktheid (artikel 7:671b lid 1 onder b jo. artikel 7:669 lid 3 onder b BW). Werknemer berust in de verzochte ontbinding

van de arbeidsovereenkomst, onder toekenning van een transitievergoeding. Bij wege van tegenverzoek verzoekt werknemer om Arriva te veroordelen tot betaling van een billijke vergoeding wegens ernstig verwijtbaar handelen van werkgever.

Nu werknemer berust in de verzochte ontbinding is het opzegverbod niet van toepassing. De kantonrechter stelt vast dat Arriva heeft aangetoond dat aan de eisen voor ontbinding van de arbeidsovereenkomst op de b-grond is voldaan. Werknemer heeft berust in de verzochte ontbinding en bovendien geen feiten of omstandigheden naar voren gebracht die tot een ander oordeel zouden moeten leiden. De conclusie is dan ook dat de kantonrechter het verzoek van Arriva zal toewijzen en dat de arbeidsovereenkomst zal worden ontbonden met ingang van 1 mei 2024. Voorts heeft werknemer recht op de transitievergoeding.

Werknemer stelt zich op het standpunt dat Arriva niet aan haar zorgverplichtingen jegens hem heeft voldaan. Arriva heeft, ondanks de klachten van werknemer hierover, zijn werkrooster onvoldoende aangepast en zich zijn positie onvoldoende aangetrokken. Als gevolg hiervan is werknemer volledig uitgevallen en heeft hij niet kunnen doorwerken tot zijn pensioengerechtigde leeftijd. Arriva voert gemotiveerd verweer tegen de gemaakte verwijten. Ingeval de arbeidsongeschiktheid die heeft geleid tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst het gevolg is van een psychische ‘ziekte’ – de kantonrechter verstaat daaronder ook een burn-out – rust op de werknemer een relatief zware bewijslast. Dat heeft te maken met de mogelijkheid van multicausaliteit. De kantonrechter stelt dat – zoals zo vaak bij psychische ziektes – er meerdere oorzaken zijn die de problematiek bij werknemer veroorzaken. Maar voldoende duidelijk is ook dat de ervaren werkdruk daar een heel belangrijke van is. En dat laatste is weer zeer begrijpelijk vanuit de heersende werkdruk. Alles afwegende komt de kantonrechter tot het oordeel dat Arriva het bedrijfsbelang, meer in het bijzonder het vullen van de roosters, voor alles heeft gezet, inclusief de gezondheid van werknemer. En dat acht de kantonrechter in ernstige mate verwijtbaar. Daarmee is voldaan aan het vereiste om een billijke vergoeding aan werknemer toe te kennen.

Voor de hoogte van de billijke vergoeding weegt de kantonrechter mee de loonschade, pensioenschade en een prikkel om de volgende keer zorgvuldiger te kijken naar de gerechtvaardigde belangen van werknemers zoals werknemer, tezamen neerkomend op € 84.350.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 20-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:1283

Zaaknummer: 10760502

Rechters: R.A.J. van Leeuwen

Advocaten: M.F. Hilberdink en I.C.M. van de Kerkhof-de Boer

Wetsartikelen: 7:682 lid 1 sub c BW, 7:671b lid 1 sub b BW en 7:669 lid 3 sub b BW

RECHTSPRAAK

Veroordeling tot betaling van pensioentermijnen in het kader van pensioenverrekening na echtscheiding

Bij scheiding is overeengekomen dat de ‘vereffening van de pensioenrechten zal plaatsvinden uit iedere maandelijkse pensioenuitkering’. De vrouw vordert betaling van de maandelijkse bedragen. De man stelt betaald te hebben, maar legt daar geen bewijs van over. De rechtbank wijst de vordering toe. Partijen hebben namelijk afgesproken dat gedaagde maandelijks een pensioenuitkering aan eiseres betaalt en gedaagde is nalatig gebleven met de betaling van die premies. Ook de gevorderde wettelijke rente en buitengerechtelijke incassokosten worden toegewezen. De kantonrechter maakt wel een nieuwe berekening van de hoofdsom omdat eiseres een foute berekening heeft gemaakt.

Het huwelijk tussen man en vrouw is op [datum] 1994 beëindigd. De brief van 15 september 1994 van Cikot & Stoop advocaten luidt, voor zover van belang, als volgt: ‘Volgens afspraak leg ik jegens u vast hetgeen partijen zijn overeengekomen bij de bespreking mijnent op jl. maandag alsook hetgeen zij hebben afgesproken over de verdere gang van zaken. (...) De vereffening van de pensioenrechten zal plaatsvinden uit iedere maandelijkse pensioenuitkering aan de man en volgens actuariële berekening van de betreffende pensioen-assuradeur. (...)’

Eiseres vordert, na vermeerdering en vermindering van eis, dat de kantonrechter gedaagde veroordeelt tot betaling van € 1.665,58. Zij legt aan de vordering ten grondslag – kort weergegeven – dat gedaagde op grond van de tussen partijen overeengekomen afspraken maandelijks een pensioenuitkering van € 139,92 aan eiseres dient te betalen. Gedaagde is in gebreke gebleven met de betaling daarvan. Gedaagde heeft tot en met juni 2023 een bedrag van € 1.818,96 onbetaald gelaten. Naast betaling van dit bedrag maakt eiseres aanspraak op de wettelijke rente, die tot 4 augustus 2023 € 46,17 bedraagt, en de buitengerechtelijke kosten van

€ 330,13 inclusief btw. Daarnaast vordert eiseres een bedrag van € 139,92, zijnde de termijn over juli 2023. Op deze bedragen strekt € 979,44 in mindering. Dit bedrag heeft gedaagde voldaan nadat de vordering uit handen is gegeven aan de gemachtigde van eiseres. Eiseres vordert bij conclusie van repliek ook de onbetaalde termijnen over de periode van juli tot en met september 2023, zijnde een bedrag van in totaal € 419,76. Op deze bedragen strekt € 139,92 in mindering, welk bedrag gedaagde op 2 september 2023 heeft betaald.

Gedaagde betwist de vordering. Hij erkent de gemaakte afspraken maar stelt dat alles inmiddels is betaald. Gedaagde maakt verder bezwaar tegen de gevorderde buitengerechtelijke incassokosten. Hij stelt voor om 50% van de buitengerechtelijke incassokosten te betalen.

Gedaagde betwist de door partijen gemaakte afspraken niet. Gedaagde is daarom gehouden maandelijks een pensioenuitkering aan eiseres te betalen. Bij conclusie van dupliek stelt gedaagde dat de verschuldigde maandelijks pensioenbedragen zijn of waren betaald. Gedaagde heeft van de door hem gestelde betalingen geen betaalbewijzen overgelegd. De kantonrechter kan daarom niet van uitgaan van de door hem gestelde betalingen. Gedaagde zal daarom worden veroordeeld tot betaling van de maandelijks pensioenbedragen vanaf april 2022 tot en met september 2023. Voor zover eiseres inmiddels nog meer betalingen heeft ontvangen die in mindering strekken op voormelde pensioenachterstand, dienen deze betalingen vanzelfsprekend in mindering te strekken op het op grond van dit vonnis te betalen bedrag.

De kantonrechter merkt daarbij op dat bij de door eiseres gemaakte berekeningen kennelijke rekenfouten zijn gemaakt. Bij dagvaarding vordert eiseres de niet betaalde termijnen tot en met juni 2023 ter hoogte van € 1.818,86 en de termijn over juli 2023, zijnde een bedrag van € 139,92. Bij conclusie van repliek vordert eiseres de termijn over juli 2023 nog een keer. Gedaagde is op zich dus tot en met september 2023 € 2.238,72 aan hoofdsom verschuldigd (€ 1.818,96 + € 139,92 + € 419,76 – € 139,92).

Daarnaast moet gedaagde de wettelijke rente (tot 4 augustus 2023 berekend op € 46,17) betalen, omdat gedaagde niet op tijd heeft betaald. Gedaagde heeft de vordering van de rente vanaf 4 augustus 2023 niet gewijzigd. De kantonrechter zal de verdere rente daarom toewijzen, zoals gevorderd, over € 979,44.

Ook de buitengerechtelijke incassokosten moet gedaagde betalen. Een schuldenaar die een natuurlijk persoon is en die niet handelt in de uitoefening van een beroep of bedrijf, zoals gedaagde, is een vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten verschuldigd als de schuldeiser eerst een aanmaning heeft gestuurd die voldoet aan de eisen van artikel 6:96 lid

6 van het Burgerlijk Wetboek (BW), de zogenoemde 'veertiendagenbrief'. De kantonrechter stelt vast dat de brief van (de gemachtigde van) eiseres van 1 juli 2023 op zichzelf voldoet aan de eisen van artikel 6:96 lid 6 BW. Dat is door gedaagde ook niet betwist. De buitengerechtelijke incassokosten van € 330,13 (inclusief btw), die overeenstemmen met het tarief zoals vervat in het Besluit vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten, zijn dan ook toewijsbaar.

Gedaagde heeft na aanmaning een bedrag betaald. Omdat eiseres zijn vordering wegens die betaling heeft verminderd met € 979,44, gaat de kantonrechter ervan uit dat er € 979,44 is betaald. Verder heeft gedaagde op 2 september 2023 een bedrag van € 139,92 betaald. Dat is in totaal € 1.119,36, welk bedrag in mindering strekt op de toewijsbare vordering van € 2.615,02. Het bedrag zal conform artikel 6:44 BW eerst in mindering strekken op de kosten en daarna op de hoofdsom. De kantonrechter zal dan ook gedaagde veroordelen om nog aan eiseres te betalen een bedrag van € 1.495,66, te vermeerderen met de wettelijke rente zoals na te melden.

Omdat betaling uitbleef, is de kantonrechter van oordeel dat eiseres in redelijkheid heeft kunnen besluiten om gedaagde te dagvaarden. De proceskosten komen voor rekening van gedaagde, omdat hij merendeels ongelijk krijgt. Eiseres vordert daarnaast veroordeling van gedaagde in de nakosten. Volgens vaste rechtspraak (HR 20 juni 2022, ECLI:NL:HR:2022:853) levert een kostenveroordeling ook voor de nakosten een executoriale titel op. Een veroordeling tot betaling van de proceskosten omvat dus een veroordeling tot betaling van de nakosten. De kantonrechter zal daarom de nakosten niet afzonderlijk in de proceskostenveroordeling vermelden.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 22-11-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:11684

Zaaknummer: 10659975 \ CV EXPL 23-3580

Rechters: I.H. Lips

Wetsartikelen: 6:96 lid 6 BW en 6:44 BW

RECHTSPRAAK

Werkgever moet wegens te late premiebetaling buitengerechtigde incassokosten en rente betalen aan bedrijfstakpensioenfonds

Geschil tussen werkgever en bedrijfstakpensioenfonds en sociale fondsen over de buitengerechtigde incassokosten en de rente. Werkgever betaalt premies te laat. De kantonrechter is van oordeel dat de werkgever de buitengerechtigde kosten en rente is verschuldigd.

Nautilus is een bedrijf dat volgens regelgeving van het ministerie van Sociale Zaken gedefinieerd wordt als een werkgever in de Bouwnijverheid. Als gevolg daarvan valt Nautilus onder de werkingssfeer van de Stichting Bedrijfstakpensioenfonds voor de Bouwnijverheid. Op grond van artikel 8 van de 'Wet verplichte deelneming in een Bedrijfstakpensioenfonds 2000', moet Nautilus aan de Stichting Bedrijfstakpensioenfonds premies afdragen voor haar werknemers.

Nautilus valt daarnaast onder de werking van de Collectieve Arbeidsovereenkomst Bedrijfstakeigen Regelingen voor de Bouwnijverheid 2016-2019 (ook geldend voor 2020-2025) (hierna: de CAO BTER). Op grond van de CAO BTER en de statuten van de Stichting Opleidings- en Ontwikkelingsfonds Bouw & Infra moet Nautilus aan deze stichting bijdragen betalen. Nautilus moet tot slot op grond van de CAO BTER en de statuten van de Stichting Aanvullingsfonds Bouw & Infra aan deze stichting bijdragen betalen. De stichtingen hebben in de periode 1 december 2021 tot en met 4 april 2023 facturen aan Nautilus gestuurd met betrekking tot de verplichte bijdragen. Het gaat in totaal om een bedrag van € 80.577,06. Nautilus heeft deze facturen uiteindelijk wel betaald, maar telkens te laat. De stichtingen vorderen dat de kantonrechter Nautilus veroordeelt tot betaling van € 5.163.

De stichtingen leggen aan de vordering ten grondslag – kort weergegeven – dat Nautilus op grond van de wet en regelgeving gehouden is premies en bijdragen aan de stichtingen af te dragen. Ondanks verzoeken tot betaling is Nautilus niet overgegaan tot tijdige betaling van facturen voor in totaal € 80.577,06. Nautilus heeft de verschuldigde bedragen telkens pas na

het verstrijken van de betaaltermijn voldaan. Gelet op de te late betaling is Nautilus de wettelijke rente van € 959,63 (berekend van 15 december 2021 tot 4 juli 2023) en de buitengerechtelijke incassokosten van € 4.203,35 inclusief btw verschuldigd. De stichtingen vorderen betaling van de rente en de incassokosten, in totaal € 5.163.

Nautilus betwist de vordering. Zij voert aan – samengevat – dat zij de rente en de buitengerechtelijke incassokosten niet hoeft te betalen omdat de facturen die Nautilus ontving, onduidelijkheden en onjuistheden bevatten. Nautilus heeft om opheldering en verduidelijking gevraagd maar nooit gehoor gekregen. Hierdoor was het voor Nautilus onmogelijk om op tijd te betalen en was het inschakelen van de incassogemachtigde en het maken van buitengerechtelijke incassokosten onredelijk. Bovendien is het gevorderde bedrag aan incassokosten te hoog; de stichtingen hadden kunnen volstaan met één enkel incassotraject voor alle facturen, de kosten waren dan lager geweest. Nu hebben de stichtingen meerdere incassotrajecten in gang gezet en dat is onnodig kostenverhogend.

Beoordeeld moet worden of Nautilus de buitengerechtelijke incassokosten en de rente moet betalen. De kantonrechter is van oordeel dat dat het geval is. Dit oordeel wordt hieronder toegelicht.

Niet ter discussie staat dat de facturen telkens te laat, na het verstrijken van de betaaltermijn voldaan zijn. De stichtingen mochten vanwege die te late betaling overgaan tot het laten verrichten van incassohandelingen en Nautilus dient de kosten daarvan in beginsel te vergoeden. Nautilus heeft naar voren gebracht dat zij heeft geklaagd over onduidelijkheden in de facturen en dat zij daar nooit antwoord op heeft gehad. De stichtingen hebben betwist dat Nautilus contact heeft gezocht over de facturen en Nautilus heeft daar geen bewijsstukken van overgelegd, noch heeft zij nader onderbouwd hoe en wanneer zij heeft geklaagd. Het verweer van Nautilus dat het in strijd is met de redelijkheid en billijkheid om incassomaatregelen te treffen (en de kosten daarvan te vorderen) wordt daarom verworpen.

Nautilus heeft ook aangevoerd dat de stichtingen onnodig veel aparte incassotrajecten in gang hebben gezet. De stichtingen hebben in antwoord daarop een overzicht overgelegd van de verzonden facturen en daarop is te zien dat er in de periode 1 december 2021 tot en met 4 april 2023, zeventien facturen zijn verzonden die Nautilus te laat heeft betaald en dat de stichtingen vijf keer separaat buitengerechtelijke incassokosten in rekening hebben gebracht. De kantonrechter is van oordeel dat dit niet onredelijk is. Het gaat hier om zeventien vorderingen over een periode van bijna anderhalf jaar en daarom mag niet verwacht worden van de stichtingen dat zij volstaan met één aanmaningstraject.

De gevorderde vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten van € 4.203,35 inclusief btw

zal dan ook worden toegewezen. Nautilus heeft ook bezwaar gemaakt tegen de gevorderde rente. Volgens Nautilus lijkt het er op dat de rente exponentieel groeit hetgeen alleen maar verklaard kan worden doordat de stichtingen ook rente blijven berekenen over reeds betaalde facturen. Nog daargelaten dat Nautilus dit standpunt voor het eerst op de zitting inneemt – in de conclusie van antwoord wordt de rente niet betwist – hetgeen te laat is, hebben de stichtingen hierover gezegd dat de verhoging van de rente komt door het verschijnen van nieuwe facturen die niet tijdig werden betaald en dat het berekenen van rente is gestopt wanneer een factuur werd betaald. Nautilus heeft hierop niet nader gereageerd zodat de kantonrechter uitgaat van de juistheid van de stelling van de stichtingen. De rente zal dan ook worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 10-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:40

Zaaknummer: 10638446 \ CV EXPL 23-3395

Rechters: P.J. Jansen

Wetsartikelen: 8 Wet Bpf 2000

RECHTSPRAAK

Ernstig verwijtbaar ontslag boekhandel: billijke vergoeding

Geschil tussen boekhandel en werknemster. Na klachten van diverse medewerkers over werknemster is haar een vaststellingsovereenkomst aangeboden. Nadat deze niet is aanvaard heeft de boekhandel aangestuurd op beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Het hof oordeelt dat de boekhandel ernstig verwijtbaar heeft gehandeld, onder meer door geen hoor en wederhoor toe te passen. Het hof kent een billijke vergoeding toe van € 50.000 waarbij onder meer rekening is gehouden met pensioenschade.

Werknemster is sinds 1985 in dienst bij Van der Velde, een boekhandel. Met ingang van 1 april 2014 is werknemster filiaalleidster en maakte zij onderdeel uit van het managementteam. Op 18 november 2022 ontving een deel van het managementteam een e-mailbericht van een voormalig werknemer X. Als bijlage bij haar e-mailbericht trof Van der Velde een brief van X en een zevental brieven aan van werknemers en voormalige werknemers van Van der Velde. In het e-mailbericht van X en in de daarbij gevoegde brieven is geklaagd over de houding en het gedrag van werknemster als leidinggevende. Op 24 november 2022 heeft er een gesprek plaatsgevonden tussen Van der Velde en werknemster, waarin werknemster is geconfronteerd met de klachten en is werknemster een vaststellingsovereenkomst aangeboden. Werknemster heeft deze niet geaccepteerd, waarna er een onderzoek is ingesteld naar de klachten. Op 17 maart 2023 heeft Beljon Westerterp een onderzoeksrapport uitgebracht, waarin de bevindingen naar aanleiding van de gesprekken met de medewerkers zijn opgenomen. Omdat aan alle deelnemers aan het onderzoek geheimhouding is beloofd, zijn de gespreksverslagen niet opgenomen in het onderzoeksrapport. Werknemster heeft niet kunnen inzien wat de verschillende (ex-)collega's hebben verklaard. Op 30 maart 2023 heeft Van der Velde aangegeven dat zij tot beëindiging van het dienstverband van werknemster wenst te komen. De kantonrechter heeft de arbeidsovereenkomst vervolgens met ingang van 1 oktober 2023 ontbonden en een billijke vergoeding toegekend aan werknemster, zij het lager dan het bedrag dat zij had verzocht. Van der Velde heeft hoger beroep ingesteld. Van der Velde keert zich tegen het oordeel van de

kantonrechter dat zij ernstig verwijtbaar heeft gehandeld. Van der Velde stelt dat zij niet op de hoogte was van de stijl van communicatie en de houding van werkneemster richting de medewerkers van de vestigingen in Groningen. Het hof is van oordeel dat dit gebrek aan wetenschap nu juist verwijtbaar is aan Van der Velde. Nu er geen functionerings- en beoordelingsgesprekken werden gevoerd met de medewerkers, er geen klachtenregeling was waar de medewerkers een beroep op konden doen en de medewerkers ook niet deugdelijk zijn geïnformeerd over de externe vertrouwenspersoon die Van der Velde had aangesteld, heeft er een situatie kunnen ontstaan zoals die thans voorligt. Bovendien had Van der Velde juist een intern onderzoek moeten starten in plaats van een extern onderzoek, omdat dit minder ingrijpend is. De aanleiding van het onderzoek betreft immers de klachten die zijn geuit over het functioneren en het gedrag van werkneemster en is ingesteld nadat en omdat werkneemster weigerde in te stemmen met de haar gepresenteerde vaststellingsovereenkomst. Daarnaast volgt ook uit het feit dat de bevindingen van Beljon Westerterp enkel betrekking hebben op het handelen en functioneren van werkneemster, dat er sprake is geweest van een persoonsgericht onderzoek. Een dergelijk persoonsgericht onderzoek kan in bepaalde gevallen een noodzakelijk middel zijn, maar dat was in de onderhavige situatie niet het geval. Verder meent het hof dat Van der Velde zich te snel heeft gericht op de beëindiging van de arbeidsovereenkomst van werkneemster. Op 24 november 2022 heeft Van der Velde werkneemster geconfronteerd met de klachten, heeft zij werkneemster op non-actief gesteld en heeft zij nog diezelfde dag een voorstel tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst gedaan. Er had op dat moment nog geen hoor en wederhoor plaatsgevonden. Toen werkneemster het voorstel van Van der Velde afwees, heeft Van der Velde nog twee pogingen ondernomen om tot een beëindiging van de arbeidsovereenkomst te komen, te weten op 20 december 2022 en 30 maart 2023. Kortom: Van der Velde heeft ernstig verwijtbaar gehandeld. Het hof acht het waarschijnlijk dat het dienstverband bij het ontbreken van het ernstig verwijtbare handelen of nalaten van Van der Velde nog hooguit anderhalf tot twee jaar had geduurd. Daarbij is van belang dat er al de nodige frictie was tussen werkneemster en andere leden van het MT en dat het e-mailbericht met bijlagen van 18 november 2022 de arbeidsverhouding hoe dan ook geen goed had gedaan. Ook als Van der Velde op een juiste wijze was omgegaan met de klachten die over werkneemster waren binnengekomen, is de kans zeer aanzienlijk dat de arbeidsovereenkomst alsnog op relatief korte termijn tot een einde zou zijn gekomen, gelet op de gestelde tekortkomingen in het leiderschap van werkneemster en de ontstane vertrouwensbreuk. Werkneemster is in de berekening van de door haar verzochte billijke vergoeding uitgegaan van een looncomponent van bijna € 33.000 bij twee jaar werkloosheid. Daarbij heeft zij de haar toegekende WW-uitkering geheel in mindering gebracht. Het hof zal haar daarin volgen. Daarbij wordt de kanttekening gemaakt dat de Hoge Raad weliswaar heeft aangegeven dat de toekenning van

een WW-uitkering bij de begroting van de billijke vergoeding moet worden betrokken, maar dat dit niet betekent dat de uitkering altijd geheel moet worden afgetrokken. Indien een werknemer ander werk vindt maar dat ook weer kwijtraakt, is de genoten WW-uitkering immers van belang voor de duur van de latere WW-aanspraken. Om tot een billijke vergoeding te komen ziet het hof in de door werknemster zelf gehanteerde wijze van berekening (volledige WW-aftrek), maar gegeven de gemaakte kanttekening daarbij, aanleiding om geen verdere aftrek toe te passen voor de aan werknemster toegekende transitievergoeding, die ook bij de berekening van de billijke vergoeding moet worden betrokken.

Het hof zal daarnaast ook de pensioenschade in de billijke vergoeding betrekken, maar daarbij niet uitgaan van de totale gemiste pensioenbijdrage tot de pensioenleeftijd, waar werknemster van uitgaat. Het hof zal aansluiting zoeken bij de pensioenbijdrage per maand van € 664,08 zoals werknemster onvoldoende gemotiveerd weersproken in haar verweerschrift in hoger beroep heeft gesteld. Over een periode van 24 maanden komt dat neer op € 16.000. Verder rekening houdende met het gemis aan de leaseauto komt het hof, net als de kantonrechter, op een aan werknemster toe te kennen billijke vergoeding van € 50.000.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 29-02-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:1531

Zaaknummer: 200.333.374/01

Rechters: J.H. Kuiper, W.P.M. ter Berg en A. Elgersma

Advocaten: E.W. Kingma en S. Scheltinga

Wetsartikelen: 7:683 BW

RECHTSPRAAK

Verdeling gemeenschap na echtscheiding: woningen en verevening pensioen

In geschil is de verdeling van de gemeenschap na echtscheiding. Partijen waren onder huwelijkse voorwaarden gehuwd. Het hof stelt de aanvullende verdeling van de inboedel en de enkelvoudige gemeenschappen vast. Daarbij beslist het hof onder meer over de verschillende woningen. Ten aanzien van het pensioen van de man merkt het hof het volgende op. Ervan uitgaande dat het pensioen bij IBM in Nederland is opgebouwd, is de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding van toepassing op dit pensioen. Voor wat betreft het pensioen dat de man bij Rabobank [plaats D] heeft opgebouwd, dienen partijen met dat pensioenfonds in overleg te gaan of verevening of verdeling van dat pensioen mogelijk is en, indien dat mogelijk is, via dat pensioenfonds een en ander te regelen. Zo niet, dan zullen partijen conform artikel 17 lid 2 van de huwelijkse voorwaarden de kantonrechter moeten verzoeken een verzekeringsdeskundige en een notaris te benoemen, die partijen bindend advies kunnen geven.

Partijen zijn in 1987 te [plaats B] onder huwelijkse voorwaarden gehuwd. Bij beschikking waarvan beroep van 17 februari 2021 is (onder andere) de echtscheiding uitgesproken. Inschrijving van de bestreden beschikking in de registers van de burgerlijke stand heeft op 26 november 2021 plaatsgevonden, zodat het huwelijk op die datum is ontbonden. Bij beschikking van dit hof van 31 augustus 2021 (geregistreerd onder zaaknummer 200.294.251/02) is de werking van de bij voorraad uitvoerbaar verklaarde beschikking van de rechtbank van 17 februari 2021 geschorst, voor zover daarin de aan de man opgelegde bijdrage in het levensonderhoud van de vrouw een bedrag van € 1.850 per maand te boven gaat, totdat is beslist in de hoofdzaak (geregistreerd onder zaaknummer: 200.294.251/01).

Bij beschikking van dit hof van 7 juni 2022 is de beschikking waarvan beroep vernietigd voor zover betrekking hebbend op de partneralimentatie (geregistreerd onder zaaknummer 200.294.251/01). De huwelijkse voorwaarden van partijen houden, kort gezegd en voor zover thans van belang, in dat tussen partijen geen enkele huwelijksvermogensrechtelijke gemeenschap van goederen bestaat, behoudens die van inboedel. De peildatum voor de afwikkeling van de huwelijkse voorwaarden is 29 december 2017. Bij de bestreden beschikking is de wijze van verdeling van de inboedel en de eenvoudige gemeenschap vastgesteld.

Grief 10 van de man in principaal hoger beroep gaat over de woning aan [A-straat] te [plaats A], die gemeenschappelijk eigendom is van partijen en waarin de zoon van partijen woont. Met betrekking tot deze woning hebben partijen reeds eerder afgesproken dat de woning onverdeeld blijft omdat hun zoon in de woning woont. In grief 10 stelt de man dat de rechtbank ten onrechte de termijn van onverdeeldheid van deze woning niet in de beschikking heeft opgenomen. De man stelt belang erbij te hebben dat duidelijk wordt welke termijn van onverdeeldheid van toepassing is, drie of vijf jaar. De man stelt dat gelet op artikel 3:178 lid 5 van het Burgerlijk Wetboek (BW) de onverdeeldheid voor vijf jaar vast staat. Het hof overweegt als volgt. Artikel 3:178 lid 3 BW is in een geval als het onderhavige de hoofdregel. In dit artikellid is bepaald dat de rechter voor wie een vordering tot verdeling aanhangig is, op verlangen van een deelgenoot één of meermalen, telkens voor ten hoogste drie jaren, een vordering tot verdeling kan uitsluiten. Het hof ziet geen aanleiding af te wijken van deze hoofdregel. Gelet daarop zal het hof bepalen dat de woning nog drie jaar onverdeeld blijft of zoveel eerder wordt verdeeld als de zoon de woning van partijen kan overnemen of vertrekt uit de woning. In zitting van het hof heeft de vrouw erkend slechts twee termijnen huur aan de man te hebben doorbetaald, terwijl uit bijlage A bij brief van 28 november 2022 blijkt dat de vrouw meerdere termijnen huur heeft ontvangen. Nu de woning gemeenschappelijk eigendom van partijen is, zijn partijen ieder gerechtigd tot de helft van de huurpenningen, maar ook ieder gehouden de kosten te betalen. Zowel de huurinkomsten als de kosten dient de vrouw jegens de man te onderhouden. Dat betekent dat het hof zal bepalen dat de vrouw zowel de reeds verstreken als de toekomstige huurtermijnen die zij heeft c.q. zal ontvangen voor de helft met de man dient te delen.

Partijen zijn gemeenschappelijk eigenaar van de woning aan de [B-straat] te Curaçao. Ter zitting van de rechtbank zijn partijen overeengekomen dat deze woning aan de man zal worden toebedeeld en dat de woning om die reden zal worden getaxeerd. Het hof bekrachtigt de toedeling van de woning aan de man. Partijen zijn gezamenlijk eigenaar van deze woning. Zij zijn gehouden gezamenlijk ieder voor de helft tot de toedeling van de woning aan de man per 17 februari 2021 de kosten van de woning te betalen, inclusief de taxatiekosten van de

woning.

Partijen zijn gezamenlijk eigenaar van het pand te Curaçao. Nu partijen het erover eens zijn dat het pand dient te worden verkocht en de vrouw erkent dat er nog een schuld aan de VvE is, zal het hof beslissen dat van de verkoopopbrengst de resterende schuld aan de VvE dient te worden voldaan. Partijen zijn immers deelgenoten en ieder aansprakelijk voor de op het pand rustende schulden. Het hof zal beslissen dat partijen de kosten gemoeid met het pand bij helfte dienen te dragen tot het pand is verkocht. Het hof zal beslissen dat de man één van de drie door de vrouw genoemde makelaars kan uitkiezen en dat partijen gezamenlijk deze makelaar opdracht zullen geven tot verkoop van het pand.

Tot de beperkte gemeenschap behoren drie timeshares. Partijen zijn het erover eens dat de timeshares worden verdeeld in die zin dat de vrouw twee timeshares krijgt toegedeeld (de januari timeshare en de Winconsin timeshare) en de man één (de derde) timeshare, en dat partijen zelf verantwoordelijk zijn voor de kosten van de aan hen toegedeelde timeshares. Ter zitting van het hof is afgesproken dat de vrouw binnen één week de benodigde papieren om de tenaamstelling van de timeshares te wijzigen aan de man stuurt en dat de man de papieren binnen één week daarna – ingevuld en ondertekend – terugstuurt aan de vrouw. De man heeft als productie 32 een ANWB-koerslijst overgelegd waaruit blijkt dat auto een veilingprijs heeft van € 750. De vrouw heeft deze waarde niet, althans onvoldoende betwist, zodat het hof zal bepalen dat de man aan de vrouw met betrekking tot de toedeling van de auto aan hem een bedrag dient te betalen van € 375.

De vrouw heeft niet, althans onvoldoende onderbouwd dat de man bij andere bedrijven c.q. verzekeringsmaatschappijen pensioen heeft opgebouwd dan bij IBM en de Rabobank [plaats D]. Krachtens artikel 1:155 BW heeft ingeval van echtscheiding de andere echtgenoot overeenkomstig het bepaalde bij of krachtens de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding recht op pensioenverevening, tenzij partijen anders overeenkomen. Partijen zijn in artikel 17 lid 1 van hun huwelijkse voorwaarden overeengekomen dat partijen ingeval van ontbinding van het huwelijk met betrekking tot aanspraken op al of niet ingegaan pensioen en hetgeen daarvoor is opgeofferd onderling een redelijke en billijke regeling of afrekening treffen op grondslag van de opbouw van die aanspraken gedurende het bestaan van het huwelijk. Lid 2 van dit artikel bepaalt dat indien de echtgenoten niet tot overeenstemming komen, een voor beide partijen bindend advies zal worden gegeven door een verzekeringsdeskundige en een notaris die op verzoek van 'de eerstgerede der echtgenoten' worden benoemd door de kantonrechter tot wiens ressort de woonplaats van de verzoeker behoort. Het bepaalde in het eerste lid is krachtens lid 3 van dit artikel niet van toepassing indien en voor zover de desbetreffende pensioenregeling aan de gewezen echtgenoot van de

pensioengerechtigde aanspraken op al dan niet ingegaan pensioen toekent, of indien een dwingend wettelijke regeling daaromtrent tot stand komt. In lid 4 is bepaald dat het bepaalde eveneens van toepassing is op reserves voor oudedagsvoorziening gekweekt in de uitoefening van een bedrijf of vrij beroep, waarbij rekening wordt gehouden met de omstandigheid of en in hoe verre het gereserveerde vermogen nog aanwezig is.

Ervan uitgaande dat het pensioen bij IBM in Nederland is opgebouwd, is de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding van toepassing op dit pensioen. Nu de man onweersproken heeft gesteld dat hij alle gegevens over dat pensioen aan de vrouw heeft gegeven, is er geen aanleiding tot toewijzing van het verzoek van de vrouw. Voor wat betreft het pensioen dat de man bij Rabobank [plaats D] heeft opgebouwd, dienen partijen met dat pensioenfonds in overleg te gaan of verevening of verdeling van dat pensioen mogelijk is en, indien dat mogelijk is, via dat pensioenfonds een en ander te regelen. Zo niet, dan zullen partijen conform artikel 17 lid 2 van de huwelijkse voorwaarden de kantonrechter moeten verzoeken een verzekeringsdeskundige en een notaris te benoemen, die partijen bindend advies kunnen geven.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 05-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:489

Zaaknummer: 200.294.255/01

Rechters: A.V.T. de Bie en A.R. Sturhoofd

Advocaten: I.J. Pieters, D.C.A. van Wessel en R.M. Troost

Wetsartikelen: 1:81 BW, 1:84 BW, 3:178 BW en 1:155 BW

RECHTSPRAAK

Ontslag vakmanager door gemeente: billijke vergoeding na verstoorde arbeidsverhouding

Geschil tussen vakmanager en gemeente. Het hof oordeelt dat de arbeidsverhouding is verstoord. De verzoeken van werknemster tot toekenning van een billijke vergoeding, de transitievergoeding en een vergoeding voor de kosten van haar pensioenskundige worden toegewezen. Er is sprake van ernstige verwijtbaarheid aan de kant van de gemeente. Deze is gelegen in de combinatie (de optelsom) van het handelen en/of nalaten van de gemeente op een drietal onderdelen van haar gehele optreden richting werknemster: de Fuwa-kwestie, de vrijstelling van werkzaamheden en het gesprek op 17 maart 2023 over het (niet) voortzetten door werknemster van haar werkzaamheden. Deze ernstige verwijtbaarheid rechtvaardigt een billijke vergoeding van € 60.000. De kosten voor de pensioenskundige zijn toewijsbaar.

Werkneemster is op 1 juni 2022 in dienst getreden bij de gemeente. Zij gaf als vakmanager leiding aan de afdeling Toegang. De leidinggevende van werknemster is de concernmanager. Voordat werknemster in dienst kwam, heeft er een functiewaarderingstraject (Fuwa-traject) plaatsgevonden. De medewerkers van de drie sociale teams waar werknemster leiding aan gaf, hebben verzocht om een nieuwe waardering van hun functie. Tussen werknemster en de gemeentesecretaris is een discussie ontstaan over de rol van werknemster in dit traject. Werkneemster wilde zich buiten de inhoud houden, maar de gemeentesecretaris meende dat het bij de functie van werknemster hoorde dat zij hierin een rol ging spelen. Uiteindelijk heeft deze discussie, na meerdere gesprekken, ertoe geleid dat werknemster door de gemeentesecretaris is vrijgesteld van werkzaamheden. De gemeente heeft bij de kantonrechter verzocht de arbeidsovereenkomst te ontbinden op de e-grond, h-grond, g-grond dan wel i-grond. De kantonrechter heeft het verzoek afgewezen. De gemeente heeft hoger beroep ingesteld. Het hof oordeelt dat de arbeidsverhouding ernstig en duurzaam verstoord is geraakt. Bij de medewerkers van de drie sociale teams is de vraag of de waardering van hun

functie niet ook opgetrokken moest worden. Op tafel lag het verzoek van de drie sociale teams om dat 'bespreekbaar' te maken. Op 6 september 2023 hebben de medewerkers een verzoek gedaan aan de gemeentesecretaris om hun functie te herwaarderen. Werkneemster is hierover in gesprek gegaan met de concernmanager en de gemeentesecretaris, maar wil geen stelling nemen en uit de inhoud blijven. Volgens de gemeentesecretaris speelt werkneemster een cruciale rol in dit traject. Op 25 januari 2023 vindt een gesprek plaats tussen de medewerkers van de sociale teams enerzijds en de gemeentesecretaris en de concernmanager anderzijds over het Fuwa-traject. Werkneemster was aanwezig. De emoties lopen hoog op, zodanig zelfs dat de concernmanager geëmotioneerd de vergadering verlaat. Tussen de gemeentesecretaris en werkneemster ontstaat vervolgens een discussie over de rol van werkneemster als vakmanager. De gemeentesecretaris heeft zeer ernstige kritiek geuit op de wijze waarop werkneemster inhoud geeft aan haar functie en haar manier van communiceren. Op 28 februari 2023 heeft hierover een gesprek plaatsgevonden. In dit gesprek praten de gemeentesecretaris en werkneemster langs elkaar heen. De verhoudingen zijn verder geëscaleerd doordat de gemeentesecretaris werkneemster eenzijdig heeft vrijgesteld van werkzaamheden en verboden heeft om contact op te nemen met de medewerkers. Het gesprek van 17 maart 2023 tussen de gemeentesecretaris en werkneemster heeft de verhoudingen daarna nog verder onder druk gezet. Temeer toen de gemeentesecretaris vervolgens aan de afdeling, de vakmanager en het college van B&W heeft medegedeeld dat de gemeente afscheid ging nemen van werkneemster. De bereidheid bij de gemeente om aan herstel mee te werken ontbreekt ten enenmale. Zonder die medewerking is een herstel poging gedoemd te mislukken. Daarbij komt dat in het hele procesdossier nergens ook maar één concrete aanwijzing is te vinden dat het (al dan niet: inmiddels) de overtuiging is van werkneemster dat zij in het Fuwa-traject op zijn minst wil of moet opschuiven in de richting van de gemeentesecretaris. Voor het omgekeerde (de gemeentesecretaris schuift op in de richting van werkneemster) ontbreekt ook elke aanwijzing. Uit de feiten in dit dossier blijkt dat de gemeentesecretaris zich intensief bemoeit heeft met het Fuwa-traject en dus contact had en moest hebben met zijn concernmanager en de, onder deze ressorterende, vakmanager [werkneemster]. Daaruit blijkt alleen al dat professioneel contact tussen werkneemster en de gemeentesecretaris nodig zal blijven, is het niet in het Fuwa-dossier dan wel in andere dossiers die problematisch blijken. Enige basis om redelijkerwijs te kunnen aannemen dat mediation, desondanks, succesvol zou kunnen zijn ontbreekt. Gesteld noch gebleken is dat een andere passende functie beschikbaar is. Herplaatsing is om die reden onmogelijk en ligt niet in de rede. De conclusie op dit onderdeel is: de arbeidsverhouding is zodanig ernstig en duurzaam verstoord dat van de gemeente in redelijkheid niet gevergd kan worden de arbeidsovereenkomst te laten voortduren en herplaatsing van werkneemster in een andere passende functie is onmogelijk en ligt ook niet in de rede. Werkneemster heeft verzocht om

toekenning van de transitievergoeding. Niet in geschil is dat zij daar recht op heeft. Berekend over de periode van 1 juni 2022 tot 1 april 2024 en uitgaande van een, door de gemeente niet betwist, brutosalaris van € 7.473,64 per maand levert dat op een, hierna toe te wijzen, transitievergoeding van € 4.567,22 bruto, als volgt berekend (art. 7:673 lid 2 BW): over de eerste 12 maanden: $\frac{1}{3} \times 7.473,64 = 2.491,21$, over de resterende 10 maanden: $(2.491,21 : 12) \times 10 = 2.076,01$. Er is sprake van ernstige verwijtbaarheid aan de kant van de gemeente. Deze is gelegen in de combinatie (de optelsom) van het handelen en/of nalaten van de gemeente op een drietal onderdelen van haar gehele optreden richting werkneemster: de Fuwa-kwestie, de vrijstelling van werkzaamheden en het gesprek op 17 maart 2023 over het (niet) voortzetten door [geïntimeerde] van haar werkzaamheden. Deze ernstige verwijtbaarheid rechtvaardigt een billijke vergoeding. Wat de gemeente gedaan heeft, is verwijtbaar in gebreke blijven bij het helder en duidelijk instrueren van werkneemster en/of toelichten welke die taak en rol is. Daarbij heeft de gemeente op onzorgvuldige wijze werkneemster tijdens een gesprek op 17 maart 2023 overvallen met de mededeling van de gemeentesecretaris dat hij had besloten afscheid te nemen van werkneemster als vakmanager. Aan de kant van de gemeente is niet alleen sprake van een totaal gebrek aan vertrouwen in kennis en kunde van werkneemster, er is ronduit wantrouwen jegens haar. De eigen verklaring van de gemeentesecretaris (overgelegd bij het beroepschrift) staat daar bol van. Werkneemster, van haar kant, heeft, hoewel zij dat als ervaren en vakbekwaam manager toch zou moeten kunnen doen, geen enkele voorzet gegeven voor een duidelijke rol en positie van haar in het Fuwa-traject. Dat is van belang omdat het, hoe dan ook, háár medewerkers zijn die een ernstig Fuwa-probleem ervaren en werkneemster – dat is niet in geschil – de verbinding moet zijn tussen die medewerkers en het hoger management, ook als dat hoger management besluit dat er voorlopig geen functiewaarderingsonderzoek komt. Al met al is te voorzien dat partijen elkaar niet meer zouden zijn gaan vinden in een gemeenschappelijke visie op een zinvolle arbeidsverhouding. De kans dat eerst nog te voeren gesprekken en/of mediation succesvol zouden kunnen zijn moet als zeer gering worden ingeschat. Werkneemster (nu 58 jaar) gaat er vanuit dat zij tot AOW-leeftijd in dienst van de gemeente zou zijn gebleven. Dat is niet reëel. Wel reëel is ervan uit te gaan dat de arbeidsovereenkomst nog maximaal een jaar stand zou hebben gehouden, derhalve tot 1 april 2025. Over dat jaar zou werkneemster een inkomen genieten van $12 \times € 7.473,64 = € 89.683,68$. Voldoende aannemelijk is ook dat sprake is van pensioenschade vanwege gemiste pensioenopbouw. Die wordt op basis van de loonspecificatie begroot op € 1.000 per maand, dus € 12.000 over een heel jaar. Het kan zijn dat werkneemster na het nu besproken jaar nog gedurende zekere tijd een lager inkomen zou genieten dan zij nu bij de gemeente heeft. Dat wordt begroot op € 1.000 inkomensverlies gedurende nog eens een jaar, derhalve in totaal € 12.000. In totaal is dus, afgerond, sprake van inkomsten- en pensioenschade van € 114.000 bruto. Er zijn echter ook matigende factoren: (a)

werkneemster is nu nog ziek. Haar verwachting is dat zij in juli/augustus 2024 hersteld zal kunnen zijn. De eerste maanden ontvangt zij dus nog een uitkering op grond van die ziekte; (b) daarna zal zij een werkloosheidsuitkering ontvangen omdat het redelijk is te verwachten dat ze na herstel enige tijd nodig zal hebben om werk te vinden; (c) het dienstverband is uiteindelijk in de tijd beperkt, namelijk 22 maanden; (d) de arbeidsmarkt is ruim, ook voor managers met de ervaring en leeftijd (58) van werkneemster.

Werkneemster heeft bij dit laatste de kanttekening geplaatst dat zij door deze zaak beschadigd is. Wie op haar naam googelt (en een potentiële nieuwe werkgever zal dat doen) vindt meteen dat zij dit arbeidsconflict met de gemeente heeft, aldus werkneemster. Feitelijk zal dat zo zijn, maar dit conflict is zodanig situationeel van aard dat de kwaliteiten die werkneemster blijktens haar cv en verklaringen van (huidige en ex-)collega's heeft, voldoende perspectief bieden om desondanks die nieuwe werkkring te vinden. Al deze factoren in onderling verband bezien maken een billijke vergoeding van

€ 60.000 bruto passend. Er is geen reden het relatief beperkte bedrag van de transitievergoeding hierop in mindering te brengen. Werkneemster heeft de door haar gestelde pensioenschade door een deskundige laten berekenen. De kosten daarvan bedragen (niet betwist door de gemeente) € 1.475,41 (inclusief btw). Werkneemster verzoekt vergoeding daarvan. Redelijke kosten ter vaststelling van schade zijn op grond van artikel 6:96 BW toewijsbaar. Dat werkneemster een berekening van pensioenschade heeft laten maken is redelijk. De hoogte van de daarvoor gemaakte kosten is ook redelijk. Het verzochte bedrag wordt daarom toegekend.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 08-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:1695

Zaaknummer: 200.334.447/01

Rechters: W.P.M. ter Berg, O.E. Mulder en W.J.A.M. van Brussel

Advocaten: D. Kuijken en G.N. Paanakker

Wetsartikelen: 7:683 BW en 7:699 BW

RECHTSPRAAK

Wanprestatie door werkgever DLA bij streefregeling: aanvullende financiering pensioen van advocaat vereist

Geschil over de kwalificatie en financiering van de pensioenovereenkomst tussen (voormalig) werknemer en DLA Piper. Bij tussenarrest oordeelde het hof dat sprake was van een toerekenbare tekortkoming van de werkgever door bij premiebetaling voor kapitaalopbouw uit te gaan van een vaste rente in plaats van de marktrente op pensioendatum. Volgens het hof is de pensioenovereenkomst vanaf 1 januari 1992 de DLA Pensioenbrief 2004. Deze kwalificeerde tot 2009 als een oneigenlijke beschikbare premieregeling (streefregeling) en daarna als uitkeringsovereenkomst. Het uit hoofde van Pensioenbrief-2004 premievrij verzekerde kapitaal dient jaarlijks per 1 januari toereikend te zijn voor het op die datum verzekeren van de pensioenaanspraken die appellante tot ultimo van het voorgaande jaar heeft opgebouwd op basis van Pensioenbrief-2004. Het hof veroordeelt werkgever tot aanvulling van het per 1 juli 2023 ingegaan ouderdomspensioen en (de waarde van) het fictief partnerpensioen, op basis van kwartaalbetaling achteraf.

Geschil tussen (voormalig) werknemer en DLA Piper over de uitleg van de pensioenovereenkomst (streefregeling) en de financiering daarvan. Op basis van wat het hof in het tussenarrest (ECLI:NL:GHAMS:2023:2014, PR 2023-0183) heeft overwogen, zal het hof voor recht verklaren (1) dat voor appellante vanaf 1 januari 1992 als pensioenovereenkomst met DLA Pensioenbrief-2004 geldt, (2) dat Pensioenbrief-2004 gedurende de periode van 1 januari 1992 tot en met 31 december 2008 kwalificeert als oneigenlijke beschikbare regeling (streefregeling) recht gevend op vastgestelde pensioenen die door de werkgever moeten worden ondergebracht en gefinancierd, zoals bedoeld in de brief van de Verzekeringskamer van 20 december 2000 op pagina 3 onder het kopje 'Ad. 1.

Streefregeling', (3) dat het uit hoofde van Pensioenbrief-2004 premievrij verzekerde kapitaal jaarlijks per 1 januari toereikend dient te zijn voor het op die datum verzekeren van de pensioenaanspraken die appellante tot ultimo van het voorgaande jaar heeft opgebouwd op basis van Pensioenbrief-2004, en (4) dat Pensioenbrief-2004 vanaf 2009 kwalificeert als uitkeringsovereenkomst als bedoeld in artikel 10 Pensioenwet en dat de pensioenopbouw van appellante vanaf 2009 dient te worden ondergebracht op basis van pensioenverzekeringen voor het onderbrengen van uitkeringsovereenkomsten als bedoeld in artikel 10 Pensioenwet.

Vervolgens komt het hof op basis van wat in het tussenarrest is vermeld voorshands tot de conclusie dat het opgebouwde respectievelijk bereikbare ouderdomspensioen en partnerpensioen op basis van de pensioenbrief-2004 (randnummers 2.8 en 2.9 tussenarrest) in 2022 ruim onder het fiscale maximum zal blijven. DLA is in de gelegenheid gesteld op dit voorshands oordeel bij akte te reageren voor het jaar 2023, meer in het bijzonder voor de vaststelling van het recht op ouderdomspensioen en fictief partnerpensioen ingaande op 1 juli 2023 (pensioenrichtdatum). Appellante kon daar bij antwoordakte op reageren.

Op basis van de gewisselde aktes zal het hof vervolgens oordelen over de gevorderde veroordeling tot nakoming van de toezegging. DLA heeft in eerste aanleg aangevoerd dat NN niet bereid zou zijn om de toezegging op basis van eindloon uit te voeren door verhoging van de verzekerde kapitalen. Nu de pensioenrechten van appellante op 1 juli 2023 zijn ingegaan, heeft DLA geen belang meer bij dat verweer. Door tijdsverloop is thans volgens de pensioenbrief-2004 immers slechts sprake van de inkoop op of na 1 juli 2023 van direct ingaande levenslang uit te keren pensioenrechten. Die pensioenrechten zijn dan gedeeltelijk gefinancierd uit de op 1 juli 2023 tot uitkering gekomen kapitalen bestemd voor de aankoop van de toegezegde nominale pensioenrechten en moeten voor het overige worden gefinancierd uit een eenmalige aanvullende storting van DLA. De totale hoogte van de aanvullende storting hangt af van het lijfrentetarief, de hoogte van de uitkeringen waarop appellante recht zal hebben en op welke wijze die uitkeringen moeten worden betaald door de verzekeraar. Op basis van de (uitleg van de) pensioenbrief-2004 heeft het hof voorshands geconcludeerd dat het zou gaan om een jaarlijks vanaf 1 juli 2023 postnumerando in vier gelijke kwartaaltermijnen, in plaats van twaalf maandtermijnen achteraf, uit te keren ouderdomspensioen en een levenslang fictief partnerpensioen. Naast de in de pensioenbrief-2004 genoemde keuzemogelijkheden (uitruil ouderdomspensioen voor partnerpensioen en hoog/laag pensioen) heeft appellante ook het recht om het (fictief) partnerpensioen te ruilen voor meer direct ingaand ouderdomspensioen. Uit de offerte 1995 (zie onder 2.2 van het tussenarrest) blijkt dat – in ieder geval in 1995 – sprake was van een vooruitzicht op winstdeling. Uit het procesdossier in eerste aanleg en in hoger beroep blijkt niet welk deel van de verzekerde en op 1 juli 2023 tot uitkering gekomen kapitalen betrekking heeft op de sinds

1995 bijgeschreven winst en op welke wijze die winst is of zal worden aangewend door NN. DLA is daarom in de gelegenheid gesteld op het voorgaande bij dezelfde akte als hiervoor genoemd in te gaan, meer in het bijzonder met betrekking tot de modus van de uitkeringen en de hoogte van de op 1 juli 2023 tot uitkering komende winstdeling en op welke wijze die zal (kunnen) worden aangewend. Appellante kon in haar antwoordakte ook daarop reageren.

DLA heeft in haar akte na tussenarrest het hof verzocht om terug te komen van zijn bindende eindbeslissingen van het tussenarrest. Het hof overweegt als volgt. De rechter die in een tussenuitspraak een of meer geschilpunten uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft beslist is hieraan, in beginsel, in het verdere verloop van het geding gebonden. Deze gebondenheid heeft een – uit een oogpunt van goede procesorde positief te waarderen – op beperking van het debat gerichte functie (HR 4 mei 1984, ECLI:NL:HR:1984:AG4805, NJ 1985/3). Zij geldt evenwel niet onverkort. De eisen van een goede procesorde brengen immers tevens mee dat de rechter aan wie is gebleken dat een eerdere door hem gegeven, maar niet in een einduitspraak vervatte eindbeslissing berust op een onjuiste juridische of feitelijke grondslag, bevoegd is om, nadat partijen de gelegenheid hebben gekregen zich dienaangaande uit te laten, over te gaan tot heroverweging van die eindbeslissing, teneinde te voorkomen dat hij op een ondeugdelijke grondslag een einduitspraak zou doen (HR 25 april 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC2800, NJ 2008/553). Een bindende eindbeslissing berust onder meer op een onjuiste feitelijke grondslag indien de rechter, na een dergelijke heroverweging, inziet dat zijn uitdrukkelijk en zonder voorbehoud gegeven oordeel was gegrond op een onhoudbare feitelijke lezing van een of meer gedingstukken, welke lezing, bij handhaving, zou leiden tot een einduitspraak waarvan de rechter overtuigd is dat die ondeugdelijk zou zijn. De rechter dient – ook – in een dergelijk geval te motiveren waarom het terugkomen van de eerder gegeven bindende eindbeslissing in dit opzicht geboden is (vgl. HR 5 januari 1996, ECLI:NL:HR:1996:ZC1946, NJ 1996/597 en HR 16 januari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AM2358, NJ 2004/318).

Niet is gebleken dat de in het tussenarrest vermelde bindende eindbeslissingen berusten op onjuiste juridische of feitelijke grondslag als hiervoor bedoeld. Derhalve is geen aanleiding van die eindbeslissingen terug te komen.

Appellante heeft bij haar akte gevorderd DLA te veroordelen in de werkelijke proceskosten. Deze vordering komt niet voor toewijzing in aanmerking. Daartoe is het volgende redengevend. De artikelen 237 e.v. van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) regelen de kostenveroordeling van de (grotendeels) in het ongelijk gestelde partij in civiele procedures. De hoogte van de proceskosten wordt via zogenoemde liquidatietarieven bepaald aan de hand van het aantal proceshandelingen in relatie tot het belang van de zaak tegen bedragen die los staan van door een partij werkelijk gemaakte kosten (forfaitaire bedragen).

Volgens vaste jurisprudentie (zie bijvoorbeeld HR 15 september 2017, ECLI:NL:HR:2017:2360) bevatten genoemde artikelen, behoudens wettelijke uitzonderingsgevallen – die zich hier niet voordoen – en behoudens bijzondere omstandigheden, een zowel limitatieve als exclusieve regeling van de kosten waarin de partij die (grotendeels) in het ongelijk wordt gesteld, kan worden veroordeeld. Een (vrijwel) volledige vergoedingsplicht, zoals door appellante gevorderd, is alleen in uitzonderlijke situaties denkbaar. Daarbij dient te worden gedacht aan misbruik van procesrecht en onrechtmatig handelen door bijvoorbeeld het instellen van een vordering die evident ongegrond is. Dergelijke buitengewone omstandigheden zijn het hof echter niet gebleken.

Op basis van de door partijen na het tussenarrest verstrekte nadere gegevens dient het hof thans nog te beslissen over de door appellante gevraagde veroordeling tot nakoming van de toezegging door DLA.

Partijen zijn het er blijkens de aktes over eens dat de fiscale kaders geen belemmering vormen voor het per 1 juli 2023 inkopen van de door het hof onder het tussenarrest berekende pensioenrechten. Ook zijn partijen het er over eens dat de ingegane pensioenrechten met ingang van 1 juli 2023 moeten worden uitgekeerd per kwartaal achteraf. Er is ook geen inhoudelijk bezwaar gemaakt tegen het berekende jaarlijkse ouderdomspensioenrecht van € 30.738,11 en het berekende (fictieve) jaarlijkse nabestaandenpensioenrecht van € 15.382,96. Met betrekking tot de in de tot uitkering gekomen kapitalen begrepen winstdeling heeft appellante aangegeven dat uit de laatst aan haar bekende winstdelingsbrief van 8 augustus 2008 van NN blijkt dat toen sprake was van een gecumuleerde winstdeling van € 1.711 en dat dat bedrag zou zijn begrepen in het op 1 juli 2023 tot uitkering gekomen bedrag van € 374.121,45. DLA geeft aan dat in het op 1 juli 2023 geëxpireerde kapitaal geen winstdeling meer aanwezig was. Het hof acht met DLA aannemelijk dat het tot 2008 opgebouwde kapitaal uit winstdeling in de jaren tussen 2008 en 2023 door NN is aangewend voor de dekking van de toegezegde aanspraken. Het hof ziet dan ook geen reden om een bedrag van € 1.711 af te zonderen van het op 1 juli 2023 tot uitkering gekomen bedrag van € 374.121,45.

Het hof zal derhalve naast de gevraagde verklaringen voor recht, overeenkomstig de vordering van appellante bij memorie van grieven, DLA veroordelen om binnen één maand na betekening van het arrest aan appellante een schriftelijk bewijs van verzekering afkomstig van de pensioenuitvoerder van de pensioenovereenkomst te doen toekomen waaruit blijkt dat met ingang van 1 juli 2023 een levenslang jaarlijks ouderdomspensioen is verzekerd ten bedrage van € 30.738,11 bruto (jaarlijks vanaf 1 juli 2023 postnumerando uit te keren in 4 gelijke kwartaal termijnen) en een levenslang (fictief) partnerpensioen van € 15.382,96 bruto (jaarlijks in vier gelijke kwartaaltermijnen achteraf uit te keren vanaf de datum van overlijden van appellante tot en met de dag van overlijden van haar partner). DLA zal als de in het

ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de proceskosten van de beide instanties.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 16-01-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:91

Zaaknummer: 200.307.336/01

Rechters: M.L.D. Akkaya, T.S. Pieters en A.C.M. Kuypers

Advocaten: W.P.M. Thijssen en J.W. de Bruin

Wetsartikelen: 10 Pensioenwet en 237 Rv

RECHTSPRAAK

Man mocht er niet op vertrouwen dat vrouw had afgezien van pensioenverevening

Geschil tussen (bewindvoerder van) vrouw en man over pensioenverevening. Het scheidingsformulier is niet tijdig naar de pensioenuitvoerder gestuurd. De man stelt dat de vrouw geen recht heeft op verevening, onder meer omdat er finale kwijting is verleend. Het hof overweegt dat niet is aangetoond of gebleken dat partijen afspraken hebben gemaakt over (verevening van) het pensioen. Appellant heeft geen omstandigheden aangevoerd op grond waarvan hij erop mocht vertrouwen dat [naam1] haar wettelijke aanspraak op pensioenverevening zou hebben prijsgegeven. Appellant wist dat hij een deel van zijn pensioen aan [naam1] moest afdragen, maar heeft met die informatie niets concreets gedaan. Ook heeft appellant geen omstandigheden aangevoerd die maken dat toepassing van de Wvps naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is of dat uitvoering geven aan de bestreden beschikking als zodanig is aan te merken.

Appellant en [naam1] zijn van 1982 tot 2007 met elkaar gehuwd geweest in de wettelijke algehele gemeenschap van goederen. Tot de huwelijksgoederengemeenschap behoorde een woning. Na diverse gerechtelijke procedures hebben partijen ten overstaan van het toenmalig gerechtshof te Leeuwarden op 11 juni 2009 overeenstemming bereikt over de verdeling van de tot de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap behorende goederen. Alle activa zijn aan appellant toegedeeld, met uitzondering van de rekeningen die op naam van [naam1] stonden. Appellant zou de op de voormalig echtelijke woning rustende hypotheekschulden overnemen en [naam1] doen ontslaan uit haar hoofdelijke aansprakelijkheid met betrekking tot die schulden en het overbruggingskrediet. Voorwaarde voor het tot stand komen van de overeenkomst was dat naam1 daadwerkelijk zou worden ontslagen uit haar hoofdelijke

aansprakelijkheid. Als de bank dit ontslag zou weigeren, zouden partijen opnieuw in overleg moeten treden. Naam1 is door de bank niet ontslagen uit haar hoofdelijke aansprakelijkheid. In maart 2015 heeft appellant in het kader van een reorganisatie binnen de bank een beëindigingsovereenkomst gesloten. Met de ontvangen (netto) beëindigingsvergoeding van € 141.600 heeft appellant in augustus 2015 een deel van de hypothecaire schulden afgelost. Op 21 november 2017 heeft een kort-geding procedure plaatsgevonden over een machtiging tot verkoop van de voormalig echtelijke woning.

Appellant heeft tijdens het huwelijk uit hoofde van zijn arbeidsovereenkomst met de bank pensioenaanspraken opgebouwd. Bij brief van 3 november 2017 heeft het pensioenfonds aan appellant meegedeeld dat [naam1] vanaf 1 april 2018 recht heeft op een deel van zijn pensioen. Daarbij heeft het pensioenfonds vermeld dat het pensioen niet rechtstreeks aan [naam1] uitbetaald zal worden, omdat het formulier 'Mededeling van scheiding in verband met verdeling ouderdomspensioen' niet binnen twee jaar na de echtscheiding door het pensioenfonds is ontvangen.

Op 28 augustus 2018 is door de kantonrechter met ingang van 29 augustus 2018 een bewind ingesteld over de (toekomstige) goederen van [naam1] wegens verkwisting of het hebben van problematische schulden en is een bewindvoerder benoemd. De bewindvoerder heeft het pensioenfonds van appellant verzocht het pensioen van appellant te verevenen. Het pensioenfonds heeft dat verzoek niet in behandeling genomen, omdat het betreffende formulier niet binnen twee jaar na de echtscheiding door het pensioenfonds is ontvangen. De voormalige echtelijke woning is verkocht en op 26 april 2019 geleverd aan een derde. Met de verkoopopbrengst zijn de hypothecaire leningen gedeeltelijk afgelost en daarnaast heeft appellant uit eigen middelen € 107.076,24 betaald om de hypothecaire leningen geheel af te lossen. Bij brief van 22 november 2021 heeft de bewindvoerder, namens [naam1], bij appellant aanspraak gemaakt op verevening van het pensioen dat appellant tijdens het huwelijk heeft opgebouwd. Appellant wordt gesommeerd om een bedrag van € 99.140,80 te voldoen.

Appellant heeft in december 2021 en januari 2022 telkens € 2.253,20 voldaan aan [naam1] en vanaf februari 2022 is hij maandelijks € 2.000 gaan betalen. De bewindvoerder heeft appellant op 13 juni 2022 gedagvaard en – kort samengevat – gevorderd dat appellant veroordeeld wordt om aan [naam1], althans de bewindvoerder, te voldoen € 100.992 te vermeerderen met de wettelijke rente, en vanaf 1 juni 2022 € 2.253,20 per maand te vermeerderen met de jaarlijkse indexatie, met veroordeling van appellant in de kosten van de procedure.

In het vonnis van 21 december 2022 heeft de rechtbank appellant – uitvoerbaar bij voorraad – veroordeeld om aan [naam1], althans zolang het bewind voortduurt aan de bewindvoerder van [naam1], te voldoen € 99.224,75 te vermeerderen met de wettelijke rente over € 98.208,29

vanaf 25 mei 2022 tot de dag van algehele voldoening. Ook is appellandt veroordeeld om aan [naam1], althans zolang het bewind voortduurt aan de bewindvoerder van [naam1], met ingang van 1 juni 2022 maandelijks € 2.253,20 te voldoen te vermeerderen met de jaarlijkse indexatie conform de opgave van het pensioenfonds. Door de bewindvoerder is na de datum van dat vonnis, namens [naam1], onder de pensioenuitvoerder beslag gelegd op de pensioenuitkering van appellandt.

Appellandt stelt zich op het standpunt dat de andere echtgenoot (in dit geval [naam1]) zich actief moet inspannen teneinde recht te hebben op pensioenverevening. Dat [naam1] door haar ziekte op momenten niet beschikbaar was voor haar gezin, maakt niet dat zij daarmee haar aanspraak op pensioenverevening heeft verloren of de wet niet meer op haar van toepassing zou zijn. Die zienswijze vindt geen steun in de wet of wetsgeschiedenis en strookt ook niet met het uitgangspunt van de wet.

Uit de door appellandt geschetste omstandigheden komt naar voren dat appellandt van mening is dat partijen bij het overeenkomen van een finale kwijting ten overstaan van de voorzieningenrechter op 21 november 2017 de bedoeling hadden om deze allesomvattend te doen zijn, in die zin dat het gehele pensioen aan appellandt zou toekomen en [naam1] daar geen aanspraak op zou hebben. Appellandt verwijst in deze naar productie 2 bij zijn conclusie van antwoord uit de eerste aanleg, wat volgens hem het proces-verbaal van de zitting bij de voorzieningenrechter in 2017 zou moeten zijn. Op de mondelinge behandeling is appellandt er door het hof op gewezen dat die productie het proces-verbaal is van de zitting bij het gerechtshof Leeuwarden in 2009.

Het door appellandt bedoelde proces-verbaal waarin partijen volgens hem de finale kwijting zijn overeengekomen ontbreekt in het aan hof overgelegde procesdossier. In het dossier heeft het hof ook geen ander stuk aangetroffen waaruit blijkt of waaruit zou kunnen worden afgeleid dat partijen in 2017 een finale kwijting zijn overeengekomen waarin ook afspraken zijn gemaakt over het pensioen. Volgens [naam1] zijn zodanige afspraken ook niet gemaakt, niet bij de voorzieningenrechter in 2017 – waar het slechts een procedure tot machtiging verkoop betrof – en ook anderszins niet. Zoals op de mondelinge behandeling bij het hof namens appellandt is verklaard waren er op dat moment enkel schulden. Daarnaast was er nog wel de aanspraak op toekomstig pensioen. Appellandt heeft verklaard alle schulden voor zijn rekening te hebben genomen en [naam1] daarvoor gevrijwaard te hebben. Indien, zoals appellandt lijkt te betogen, daartegenover zou hebben gestaan dat [naam1] van verevening van het pensioen zou afzien zou dat logischerwijs iets zijn waarover expliciet afspraken zouden zijn gemaakt en vastgelegd, nog daargelaten dat de Wvps daar specifieke eisen aan stelt. Volgens [naam1] is daar echter bij de voorzieningenrechter niet over gesproken en appellandt

lijkt dat ook te beamen in zijn voormelde verklaring ter zitting bij het hof.

Niets wijst er op dat partijen specifieke afspraken hebben gemaakt ten aanzien van de pensioenverevening en appelland mocht er daarom ook niet vanuit gaan dat [naam1] zich daar niet alsnog op zou beroepen. Het beroep van appelland op rechtsverwerking kan hem naar het oordeel van het hof dan ook niet baten. [Naam1] heeft zich naar het oordeel van het hof niet gedragen op een wijze die naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onverenigbaar is met het vervolgens gelden maken van haar recht op verevening.

appelland] heeft gesteld dat zijn positie door de pensioenverevening, en in het bijzonder door het moeten betalen van achterstallige termijnen van in totaal bijna € 100.000, onredelijk bezwaard of benadeeld wordt. Het hof volgt appelland daar niet in. Appelland heeft korte tijd voor hij de pensioengerechtigde leeftijd bereikte van zijn pensioenfonds adequate informatie ontvangen over de hoogte van het pensioen en het voor [naam1] bestemde gedeelte daarvan. Ook is appelland geïnformeerd dat hij het [naam1] toekomstige deel aan [naam1] diende te betalen. Het mag zo zijn dat appelland meende dat hij afwijkende afspraken met [naam1] had gemaakt zodat hij ook vrijelijk kon beschikken over het ten behoeve van [naam1] verevende deel, maar dat kan er niet toe leiden dat hij, nu het anders blijkt te liggen, met succes kan bepleiten dat het betalen van de aldus ontstane achterstand tot een onredelijke bezwaring of benadeling leidt. Appelland had er ook voor kunnen kiezen om de ten behoeve van [naam1] verevende bedragen te reserveren en er voor te zorgen dat hij geen fiscale faciliteiten zou verliezen.

Uit de beperkte gegevens over de financiële situatie van appelland kan het hof niet afleiden dat zo'n reservering absoluut onmogelijk zou zijn geweest. Appelland is hertrouwd. Hij en zijn echtgenote, die ook eigen inkomsten heeft, wonen in een aan de echtgenote toebehorend huis. Niet gebleken is dat zij niet kunnen rondkomen. Aan de andere kant is voldoende komen vast te staan dat [naam1] het ten behoeve van haar verevende bedrag nodig heeft om de schuld bij de gemeente van haar woonplaats te voldoen. Die schuld is ontstaan omdat [naam1] met ingang van de dag waarop appelland pensioen ontving recht had op haar deel daarvan en dus van af dat moment ten onrechte een uitkering krachtens de Participatiewet heeft ontvangen.

Concluderend overweegt het hof dat niet is aangetoond of gebleken dat partijen afspraken hebben gemaakt over (verevening van) het pensioen. Appelland heeft geen omstandigheden aangevoerd op grond waarvan hij erop mocht vertrouwen dat [naam1] haar wettelijke aanspraak op pensioenverevening zou hebben prijsgegeven. Appelland wist dat hij een deel van zijn pensioen aan [naam1] moest afdragen, maar heeft met die informatie niets concreets gedaan. Ook zijn door appelland geen omstandigheden aangevoerd die maken dat toepassing

van de Wvps naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is of dat uitvoering geven aan de bestreden beschikking als zodanig is aan te merken.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:1809

Zaaknummer: 200.324.579

Rechters: J.U.M. van der Werff, S. Kuijpers en M.E.L. Klein

Advocaten: I.M.C.A. Reinders Folmers en C.A. Fokker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werkgeefster ACS valt niet onder werkingssfeer metaal en techniek

Kern van het geschil is de vraag of werkgever Audiovisual Solutions valt onder de werkingssfeer van de sociale fondsen en het verplichtgestelde bedrijfstakpensioenfonds in de metaalsector (PMT). Het hof is van oordeel dat de werkzaamheden van de werknemers van ACS niet – of slechts in zeer beperkte mate – onder de werkingssfeerbepalingen van voornoemde bedrijfstakken vallen. Het hof licht dit per bedrijfstak/werkingssfeerbepaling toe. Naar het oordeel van het hof valt ACS naar de aard van haar activiteiten, en daarmee die van de werkzaamheden van haar werknemers, niet onder het tentoonstellingsinstallatiebedrijf. Het enkele feit dat de audiovisuele apparaten van ACS elektriciteit gebruiken, en in de cao voor de elektrotechnische detailhandel zijn aangemerkt als elektrotechnische apparaten, maakt het aansluiten van dergelijke (al dan niet onderling met elkaar verbonden) apparaten op het elektriciteitsnetwerk door het steken van een stekker in het stopcontact niet tot elektrotechnische installatiewerkzaamheden. Elektrotechnische installatiewerkzaamheden plegen te worden uitgevoerd door een elektrotechnisch installateur/monteur, die hiervoor een specifieke opleiding heeft gevolgd en NEN-gecertificeerd moet zijn. De werkgever is niet gehouden mee te werken aan (nader) werkingssfeeronderzoek.

ACS Audiovisual Solutions B.V. (hierna: ACS) houdt zich bezig met alles wat met beeld- en geluidapparatuur en licht bij grote en kleine congressen te maken heeft. De Stichting Pensioenfonds Metaal en Techniek (hierna: PMT) is een door de minister van Sociale Zaken

en Werkgelegenheid (SZW) verplicht gesteld bedrijfstakpensioenfondsen voor werkgevers in de bedrijfstak Metaal en Techniek. PMT heeft ACS op 6 november 2015 schriftelijk laten weten dat zij vanaf 3 april 2004 verplicht is deel te nemen aan PMT en aan cao-regelingen van een aantal fondsen in de sector metaal en techniek (hierna: Mt-fondsen). Er is tussen ACS enerzijds en PMT en de Mt-fondsen anderzijds een geschil ontstaan over de vraag of ACS verplicht is deel te nemen aan de pensioenregeling van PMT en/of de cao-regelingen van de Mt-fondsen. De kantonrechter heeft in eerste aanleg voor recht verklaard dat ACS niet valt onder de werkingssfeer van de Wet verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds 2000 juncto het Besluit van de staatssecretaris van SZW tot wijziging van de verplichtstelling tot deelneming in het bedrijfstakpensioenfonds voor de Metaal en Techniek. De vorderingen in reconventie (van PMT en de Mt-fondsen) zijn in eerste aanleg afgewezen.

Het debat tussen partijen spitst zich toe op de werkingssfeerbepalingen van de bedrijfstakken (1) Metaalbewerkingsbedrijf, (2) het Aardingsbedrijf, (3) het Radio- en televisie installatie- en reparatiebedrijf, (4) het Installatiebedrijf voor – collectieve – antennes, kabeltelevisie, telematica en overige (tele)communicatie, (5) het Tentoonstellingsinstallatiebedrijf, (6) het Elektrotechnisch paneelbouwbedrijf en elektrotechnisch reparatiebedrijf en (7) het Rolluiken-, markiezen- en zonweringsbedrijf. Het hof is van oordeel dat de werkzaamheden van de werknemers van ACS niet – of slechts in zeer beperkte mate – onder de werkingssfeerbepalingen van voornoemde bedrijfstakken vallen. Het hof licht dit per bedrijfstak/werkingssfeerbepaling toe. Ten aanzien van de werkingssfeerbepaling voor bedrijfstak (5), het Tentoonstellingsinstallatiebedrijf, overweegt het hof dat PMT terecht stelt dat dit de meest relevante werkingssfeerbepaling is (die van artikel 9.1 onder i van het verplichtstellingsbesluit). Naar het oordeel van het hof valt ACS naar de aard van haar activiteiten, en daarmee die van de werkzaamheden van haar werknemers, niet onder het tentoonstellingsinstallatiebedrijf. Het enkele feit dat de audiovisuele apparaten van ACS elektriciteit gebruiken, en in de cao voor de elektrotechnische detailhandel zijn aangemerkt als elektrotechnische apparaten, maakt het aansluiten van dergelijke (al dan niet onderling met elkaar verbonden) apparaten op het elektriciteitsnetwerk door het steken van een stekker in het stopcontact nog niet tot elektrotechnische installatiewerkzaamheden. Als dat wel zo zou zijn dan valt ook het aansluiten van een tv met een daaraan gekoppelde soundbar, of een audiotuner met daaraan gekoppelde actieve speakers onder dat begrip, en dat gaat zo ver dat dit geen aannemelijk rechtsgevolg is. Elektrotechnische installatiewerkzaamheden plegen te worden uitgevoerd door een elektrotechnisch installateur/monteur, die hiervoor een specifieke opleiding heeft gevolgd en NEN-gecertificeerd moet zijn. ACS heeft onweersproken gesteld dat haar medewerkers hierover niet beschikken en geen werkzaamheden uitvoeren die zien op de elektriciteitsvoorziening. Als het nodig is dat er bijvoorbeeld een extra stopcontact

wordt aangelegd, dan wordt dit niet gedaan door een medewerker van ACS maar door een externe, gecertificeerde, elektrotechnisch monteur.

PMT betoogt voorts dat ACS op grond van het verplichtstellingsbesluit en de algemeen verbindend verklaarde cao's in de Metaal en Techniek gehouden is gegevens te verstrekken ten behoeve van en/of medewerking te verlenen aan een nader werkingssfeeronderzoek. Verder zou de maatschappelijke zorgvuldigheid dit van ACS verlangen. Het hof verwerpt dit standpunt. Het verplichtstellingsbesluit en de algemeen verbindend verklaarde cao's in de Metaal en Techniek brengen dergelijke verplichtingen voor ACS pas mee als er voldoende concrete aanwijzingen zijn dat ACS onder de werkingssfeer van een of meer van deze regelingen zou vallen. Dit is (vooralsnog) niet het geval. De maatschappelijke zorgvuldigheid verlangt van ACS niet meer dan waar zij tot nu toe invulling aan heeft gegeven. Zo heeft ACS meegewerkt aan een werkingssfeeronderzoek van 12 oktober 2015 van een accountmanager van PMT, heeft zij zelf werkingssfeeronderzoeken laten verrichten en heeft zij meegewerkt aan een op verzoek van PMT gehouden voorlopig getuigenverhoor. Verder heeft ACS gemotiveerd verweer gevoerd in deze door PMT aanhangig gemaakte procedure. Het hof bekrachtigt het vonnis van de kantonrechter.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 12-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2024:328

Zaaknummer: 200.232.144/01

Rechters: R.S. van Coevorden, J.M.T. van der Hoeven-Oud en A.C.M. Kuypers

Advocaten: M.J.H. Halsema en A.P.J.M. Verbeek

Wetsartikelen: Wet Bpf 2000

RECHTSPRAAK

Geen toekenning militair arbeidsongeschiktheidspensioen wegens PTSS

Geen toekenning militair invaliditeitspensioen in verband met vastgestelde PTSS. Voor de PTSS is dienstverband aanvaard en is de mate van invaliditeit op de peildatum van 25 oktober 2018 vastgesteld op 5,42%. Aangezien de mate van arbeidsongeschiktheid minder dan 10% bedraagt, is aan appellant geen militair arbeidsongeschiktheidspensioen toegekend. De Raad oordeelt dat er geen aanknopingspunten zijn voor het oordeel dat de mate van invaliditeit niet op juiste wijze is vastgesteld.

Appellant was dienstplichtig militair in de periode van 1992 tot 1993. Hij was uitgezonden naar voormalig Joegoslavië. Op 24 oktober 2019 heeft appellant een verzoek ingediend om toekenning van een militair invaliditeitspensioen in verband met bij hem vastgestelde PTSS. Naar aanleiding van dit verzoek heeft een verzekeringsgeneeskundig onderzoek plaatsgevonden en heeft de verzekeringsarts hiervan op 12 maart 2021 een rapport uitgebracht. De verzekeringsarts heeft voor de PTSS dienstverband aanvaard en heeft de mate van invaliditeit als gevolg van de dienstverbandaandoening op de peildatum van 25 oktober 2018 vastgesteld op 5,42%.

Met het besluit van 17 maart 2021 heeft de staatssecretaris het verzoek van appellant om een militair invaliditeitspensioen afgewezen. Appellant komt niet in aanmerking voor een invaliditeitspensioen, omdat de mate van invaliditeit is vastgesteld op minder dan 10%. Aan dit besluit is het verzekeringsgeneeskundig rapport ten grondslag gelegd. Appellant heeft tegen dit besluit bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 2 november 2021 (bestreden besluit) heeft de staatssecretaris het bezwaar van appellant ongegrond verklaard. Hierbij is verwezen naar een advies van de bezwaarverzekeringsarts van 28 juli 2021.

De rechtbank heeft het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard en daarmee het bestreden besluit in stand gelaten. De rechtbank heeft geoordeeld dat de door de verzekeringsarts vastgestelde scores op de subrubrieken 'mobiliteit', 'slapen', 'sociale activiteiten' en 'structuur aanbrengen' en 'seksuele functie' deugdelijk, consistent en inzichtelijk zijn onderbouwd. De rechtbank heeft verder geoordeeld dat niet is gebleken dat de scores op de subrubrieken 'zelfzorg' en 'basale communicatie' door toepassing van de interne verzekeringsgeneeskundige richtlijnen kunstmatig laag worden gehouden. De omstandigheid dat volgens deze richtlijnen een (hogere) score op deze subrubrieken slechts in uitzonderlijke gevallen plaatsvindt, is voor de rechtbank op zichzelf geen aanleiding om van een schending van het zorgvuldigheids- of evenredigheidsbeginsel te spreken. De uitzonderlijkheid van een (hogere) score op deze subrubrieken is bovendien het resultaat van een verzekeringsgeneeskundige weging. Appellant heeft met wat hij heeft aangevoerd geen twijfel doen ontstaan over de juistheid van de medische beoordeling van de mate van de invaliditeit.

Appellant is het niet eens met de uitspraak van de rechtbank. Appellant heeft aangevoerd dat de rechtbank ten onrechte heeft geconcludeerd dat het invaliditeitspercentage juist is vastgesteld. Appellant moet verdergaand beperkt worden geacht.

De Raad beoordeelt of de rechtbank terecht de afwijzing van het verzoek om een militair invaliditeitspensioen in stand heeft gelaten aan de hand van wat appellant in hoger beroep heeft aangevoerd, de beroepsgronden. De Raad komt tot het oordeel dat het hoger beroep niet slaagt. De wettelijke regels en beleidsregels die voor de beoordeling van het hoger beroep belangrijk zijn, zijn te vinden in de bijlage bij deze uitspraak.

Appellant heeft in hoger beroep geen andere argumenten ingebracht dan in het beroep in eerste aanleg. De rechtbank heeft de daar ingebrachte beroepsgronden adequaat besproken en per subrubriek gemotiveerd waarom er naar haar oordeel geen reden is om te twijfelen aan de vastgestelde scores. De Raad onderschrijft het oordeel van de rechtbank en de overwegingen die hieraan ten grondslag zijn gelegd. Appellant heeft zijn standpunt niet onderbouwd met medische gegevens. Ook heeft hij in zijn hogerberoepschrift niet toegelicht op welke punten en om welke redenen hij van mening is dat de conclusies van de rechtbank geen stand kunnen houden. Daarmee zijn er geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de mate van invaliditeit niet op juiste wijze is vastgesteld.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 28-02-2024

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2024:377

Zaaknummer: 22/3120 MPW

Rechters: B.J. van de Griend

Advocaten: T.J. van der Torn

Wetsartikelen: